

Медаль
Нельсона
Манделі
вручено
МАУП за високі
досягнення в
розвитку освіти
та внесок у
міжнародну
співпрацю

Федерація патріотичних видань України

Всеукраїнський загальнополітичний освітнянський тижневик
Міжрегіональної Академії управління персоналом

ПЕРСОНАЛ

МІЖРЕГІОНАЛЬНА
КАДЕМІЯ
УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

№ 33-34 (133)

17–30 серпня 2005 року

Ціна договірною

АНОНС
номера
ПІСЛЯМОВА

2

СБУ шукає
нафтогазових
махінаторів

ТЕМА

5-6
Ізраїльський
журналіст
про єврейську
ксенофобію

УКРАЇНСЬКИЙ
КОНСЕРВАТОР
№ 7

7-10

Державницька
ідея — це ідея
національна

ДЕНЬ АКАДЕМІЇ

14
Ми навчасом
працювати з
людьми

СПОРТ

15

Лицарі гартуються
на Хортиці

24

серпня —
чільне
свято
України

Ухвалення 24 серпня 1991 року Верховною Радою Постанови «Про проголошення незалежності України» стало фінальним акордом тисячолітньої боротьби українського народу за право мати свою національну державу й омріяну свободу.

Звісно, не все, про що мріялося у ті спекотні серпневі дні, вдалося втілити в життя. Зрештою, 14 років для держави — це лише початкові кроки в її історії. Однак уже зараз можна зробити деякі висновки. За ці 14 років виросло нове покоління українців, яким не властиві радянські стереотипи і комплекси. Та й усі ми за ці роки дуже змінилися. І розумієш, що лише прямоючи вперед, зможемо досягти того, про що мріяли наші діди й прапіді, які поклали на вівтар Незалежності своє життя.

☒ **Особистість**

Левко ЛУК'ЯНЕНКО:

«ПРО НАШУ ЗЕМЛЮ ДБАТИМЕ ЛИШЕ ТОЙ, ДЛЯ КОГО ВОНА Є БАТЬКІВЩИНОЮ!»

Невдовзі Україна вчотирнадцяте святкуватиме День своєї Незалежності. Та як тоді, на початку 90-х, усе насправді відбувалося? Що передувало проголошенню Незалежності? Що найвиразніше запам'яталося? Наш кореспондент попросив поділитися спогадами патріарха української політики Левка ЛУК'ЯНЕНКА.

— Ще 1990 року депутатами Верховної Ради України стали двадцять п'ять політ'язнів. Чому не більше? Відомо, що будь-які вибори — це змагання інтелекту перед виборцями. Вояки УПА та стрільці терористичних бойовиків воювали сміливо, винахідливо й витривало, але змагання за депутатський мандат потребувало багато таких знань, яких вони не мали. Через це у Львові не стали депутатами ми

давній побратим адвокат Іван Кандиба та Іван Гель, в Івано-Франківську — Зіновій Красівський та Ігор Кічак, у Черкасах — Анатолій Лупиніс, а в Києві — Олександр Сергієнко. Не стали депутатами ще добрих два десятки людей, які у Верховній Раді активно творили б націоналістичну течію.

У Верховній Раді ми створили Народну Радку. З 450 депутатів

до НР увійшло 120 — 125 народних депутатів. Рівень національної свідомості, тобто готовності до радикальних дій, був далекий від того, на що сподівалися колишні політ'язні.

У Верховній Раді першого скликання було трохи ідейних людей, а більше — совісних. Ми постійно пропонували їм теми для дискусій, і вони йшли на обговорення, а позаяк об'єктивна правда була на нашому боці, то вони (через оту відносну порядність) змушені були визнавати нашу правоту і в результаті переходили на наш бік.

Члени Народної Ради розпочали національний ідеологічний наступ і за два з половиною місяці досягли такого успіху, що 16 липня 1990 року абсолютна більшість ВР проголосувала за Декларацію про державний суверенітет України.

Тоді ж скликали величезний мітинг на майдані Незалежності, і я, махаючи свідоцтвом дружності, що їм вдасться цей документ перетворити в по-рожний папірець, як вони зробили з Кон-

венцією прав колоніальних і залежних народів 1960 року, та з Гуманітарною частиною Заключного акта Гельсінської наради 1975 року. Ми цього не допустимо. Ми разом з вами наполегливо здійснюватимемо цю програму будівництва самостійної України, програму, затверджену не Українською республіканською партією, а вищим законодавчим органом України».

А вже через рік, 22 серпня 1991 року, на зборах Народної Ради я запропонував проголосити Україну незалежною державою.

(Закінчення на 4-й стор.)

✓ Актуально

ФОНД ДЕРЖМАЙНА ГОТУЄ ПІДПРИЄМСТВА ДО ПРОДАЖУ

Уряд доручив Фонду держмайна до кінця року організувати проведення конкурсів із продажу державних пакетів акцій не менш як 15 БАТ. Про це сказано у плані додаткових заходів щодо виконання у другому півріччі 2005 року Програми Кабміну «Назустріч людям», затвердженою постановою від 10 серпня.

Конкурси мають відбуватися «за принципом відкритості пропозицій ціни та за принципом аукціону», — зазначається в документі. ФДМ повинен організувати продаж мінімум 50 пакетів акцій через організаторів

торгівлі. Відповідно до документа, добір організаторів торгівлі має бути здійснений у серпні.

Уряд також планує доопрацювати до вересня проект Державної програми приватизації на 2005 — 2007 роки і проект постанови «Про основні напрямки проведення приватизації державного майна в 2005—2006 роках».

Кабмін також доручив ФДМ і Державній комісії з цінних паперів і фондового ринку до кінця року проаналізувати роботу реєстраторів, які працюють з реєстрами власників акцій БАТ, де державна частка перевищує 50%. Як

уже повідомлялося, уряд України в липні—серпні вже затвердив плани підготовки з продажу державних пакетів акцій 20 підприємств, які передбачають її завершення до кінця року.

Крім того, з низки об'єктів Кабмін доручив ФДМ через суд домогтися скасування заборони на приватизацію і в разі успіху готувати їх продаж.

Уже оголошено конкурс на продаж найбільшого в 2005 році держпакета акцій — 93,02% Криворізької сталі за стартовою ціною 10 млрд грн, який повинен відбуватися 24 жовтня.

✓ Економіка

ЮЛІЯ ТИМОШЕНКО ПЛАТИТИМЕ УКРАЇНЦЯМ ДОЛАР ЗА ГОДИНУ

Уряд має намір запровадити мінімальну ставку погодинної оплати праці. Про це повідомив міністр праці і соціальної політики В'ячеслав Кириленко. «Це наступний державний соціальний стандарт, який ми зобов'язані запровадити», — зазначив Ки-

риленко. За його словами, Кабінет Міністрів у змозі запровадити мінімальну погодинну зарплату в розмірі двох гривень (\$0,4) «уже зараз, але цього недостатньо». За прогнозами міністра, ставка повинна становити 5 грн за годину (близько

\$1). Кириленко повідомив, що «мінімальна погодинна заробітна плата може бути запроваджена у разі достатніх бюджетних коштів з 1 січня 2006 року». Мінімальна ставка погодинної оплати праці в Європі становить у середньому \$5.

✓ Оборудки

СБУ ОБШУКАЛА «НАФТОГАЗ»

Служба безпеки України вилучила в «Нафтогазу України» документи та інформацію про компанії, які навесні 2003 співпрацювали з ним у постачанні туркменського газу.

Документи вилучено під час обшуку в кабінеті департаменту з питань безпеки «Нафтогазу України», йдеться у повідомленні прес-служби СБУ. Обшук проведено для вилучення і процесуального закріплення доказів за кримінальною справою — документів та інформації щодо суб'єктів підприємницької діяльності, які співпрацювали з НАК «Нафтогаз України» під час ввезення навесні 2003 року туркменського при-

родного газу на територію України.

Відповідно до повідомлення, СБУ провела обшук у рамках кримінальної справи, порушеної за фактом контрабандного ввезення навесні 2003 року туркменського газу, та допитала працівників компанії, які на той час працювали в «Нафтогазі України».

За даними «Нафтогазу України», у березні було призначено нове керівництво департаменту з питань безпеки компанії, яке здійснює структурні зміни і реорганізацію департаменту, а також провело низку заходів зі збору і підготовки матеріалів, які потім направлено до

Генеральної прокуратури, СБУ та інших правоохоронних органів.

Раніше керівник СБУ Олександр Турчинов заявляв про порушення кримінальних справ, пов'язаних з діяльністю «Нафтогазу України» і посередників при постачанні газу з Туркменістану до України. За його даними, бюджетні втрати в результаті цієї діяльності становлять більш як 1 млрд доларів США.

2003 року постачанням туркменського газу в Україну займалася компанія «Еурал Транс Газ», зареєстрована в угорському селі, яку пов'язують з міжнародним кримінальним авторитетом Семеном Могилевичем.

✓ Розслідування

СПРАВУ ЗАГИБЕЛІ ВЯЧЕСЛАВА ЧОРНОВОЛА РОЗСЛІДУЄ ГЕНПРОКУРАТУРА

Справу загибелі лідера Народного Руху України Вячеслава Чорновола

передано з Міністерства внутрішніх справ до Генпрокуратури. Про це повідомив голова Львівської крайової організації НРУ, народний депутат України Ярослав Кендзьор.

«Нині на вимогу НРУ Генеральна прокуратура забрала справу про загибель Вячеслава Чорновола і відновила розслідування», — зазначив Ярослав Кендзьор.

На останньому з'їзді у березні цього року НРУ

звернувся з відкритим листом до Президента України з проханням посприяти відновленню розслідування цієї справи. Варто нагадати, що партія НРУ проводила власне розслідування загибелі Вячеслава Чорновола. Партійну слідчу групу очолював колишній працівник міліції Микола Степаненко. Результати розслідування свідчать про те, що загибель Вячеслава Чорновола не була нещасним випадком.

✓ Форуми

УКРАЇНЦІ СВІТУ ЗБЕРУТЬСЯ В ЛИСТОПАДІ

Запланований на 20—22 серпня цього року IV Всесвітній форум українців переноситься на 20 листопада. Як пояснили в Українській Всесвітній Координаційній Раді, це сталося з огляду на соціально-економічну ситуацію в Україні після Помаранчевої революції. «IV Форум є не лише показовим у зв'язку з його проведенням у дні річниці «Помаранчевої революції», а й важливим для молоді Української держави, яка утверджується у світовому співтоваристві», — зазначили в Секретаріаті УВКР.

✓ Вибори—2006

УКРАЇНА НА СЕРВЕРАХ ЗЕКОНОМИТЬ

ОБСЄ надасть допомогу Україні для придбання 27 серверів для областей і 2 — для Центральної виборчої комісії, на яких розміщуватимуться узагальнені списки виборців на парламентських виборах 2006 року. Загальний кошторис цієї допомоги становитиме 2 млн 240 тис. доларів. Якщо торік складанням списків займалися тільки місцеві ради, та й то формально, то тепер, відповідно до постанови Кабінету Міністрів, в областях і районах створюються робочі групи, які займатимуться їх узагальненням.

«Завдяки серверам ми зможемо створити загальну електронну базу даних, а не задовольнятися паперовими носіями. Ми створимо спеціальні комп'ютерні програми, щоб відстежити «двійників» — тих, хто занесений у списки виборців двічі і більше», — сказав голова ЦВК Ярослав Давидович.

✓ Сенсація

НЕАНДЕРТАЛЬЦІ ПОРЯД З НАМИ!

У Білогорському районі Криму, в районі Білої скелі, українські археологи під час розкопок знайшли стоянки пізніх неандертальців, які жили поряд з людьми сучасного типу. Лише 30 тис. років тому в Криму разом з нашими безпосередніми пращурами — *homo sapiens* — жили неандертальці. Це доводять українські вчені,

✓ Ова!

ЯКА БІБЛІОТЕКА О ТРЕТІЙ НОЧІ?

Саме цей афоризм із відомої кінокомедії автоматично слипає в пам'яті, коли в поле зору потрапляє одне з повідомлень у зведенні про злочини, скоєні за добу в Києві. Отже, дослівно звучало воно так: «У ніч з 8 на 9 серпня 2005 року шляхом проникнення через розбитий склопакет вхідних дверей в кіоск по реалізації навчально-публіцистичної літератури видавництва МАУП, розташованого на зупинці громадського транспорту «Полтавська» по вул. Артема, 59, скоєна крадіжка товарно-матеріальних цінностей.

Нарядом міліції Шевченківського РК ГУ МВС України в Києві біля 3-ї години ночі 9.08.2005 року на місці скоєння злочину був затриманий гр-н А., мешканець Київської області, раніше засуджений, який нещодавно був звільнений із місць позбавлення волі за амністією. Нині працівниками міліції проводяться слідчо-оперативні дії по документуванню та розкриттю даного злочину».

Власне, оперативність працівників міліції, які затримали на місці грабіжника, приводить у захват. Утім, є моменти, які викликають певні запитання. По-перше, вибір «об'єкта», який намагається пограбувати громадянин А. Дуже сумнівно, що він, перебуваючи у здоровому глузді, сподівався на велику здобич. Адже значно вигідніше було б, наприклад, залізити до якоїсь крамниці, але аж ніяк не до книжкового кіоску, де окрім книжок, інших матеріальних цінностей не було. Чи то йому так потягло за хвостом, що третій ночі, що не було сил спитися? Навряд. По-друге, бувальші «відсидки» мав би задуматися над сенсом такого пограбування: адже на цій, одній із центральних вулиць Києва постійно, навіть уночі, жаєвий рух. Тож такі його протиправні дії міг побачити будь-хто і зателефонувати до міліції. Та й люди, які щойно звіль-

нилися з місць позбавлення волі, хоча б на перших порах намагаються поводитися вельми обережно. Якщо, звісно, для них колонія не краща за волю. І тому навмисне скоюють будь-які дрібні злочини, щоб знову повернутися за ґрати. Та й ця версія відпадає, оскільки, як уже зазначали, цей «бібліофіл» звільнився за амністією. Хіба що скоїти такі дії він міг у стані алкогольного чи наркотичного сп'яніння. Утім, про це в повідомленні нічого не сказано.

«Персонал Плюс» має свою версію тих нічних подій. Цілком імовірно, що ця крадіжка була своєрідною показовою акцією, спланованою певними структурами, яким дуже не до вподоби позиції Міжрегіональної Академії управління персоналом. Принаймні задовго до цієї події до МАУП телефонували невідомі «з генпрокуратури» з настирливим «проханням» забрати цей кіоск — мовляв, література, яка в ньому продається, образжає «релігійні та національні почуття» і цей кіоск може призвести до міжнародного скандалу, оскільки неподає розташованою посольство США і певним його працівникам не до вподоби таке сусідство. А це вже цікаво. Виявляється, щоб висловлювати власні думки українцям в Україні, необхідно отримати дозвіл від представників інших держав.

Сподіваємося, істину в цій справі встановить слідство, яке не обмежить формулюванням «з хуліганських мотивів», і громадянин А. не стане допоміжним. Водночас хочеться порадити «доброзичливцям»: якщо вам так хочеться подискутувати з тієї чи іншої проблеми, робіть це чесно і відкрито, а не в бандитський спосіб, без чужих рук. Чи можності вистачає лише для телефонних двійників із погрозами? У такому разі телефонуйте... в рейку.

Богдан ДОВНИЧ

✓ Кримінал

ЇХ РОЗШУКУЄ ІНТЕРПОЛ...

Анатолій Засуха та Ігор Бакай переховуються в Росії, Володимир Щербань у США, а Руслан Боделан — у Південній Африці. Такі дані про місцезнаходження колишніх чиновників надали «5 каналу» в Міністерстві внутрішніх справ.

З усіма країнами, в яких перебувають втікачі, ведуться переговори про екстрадицію «героїв».

✓ Безчинство

ЗАМІСТЬ ПЕРЕВІРИТИ —
ШУКАЮТЬ... КОМПРОМАТПрезидентів
України
В.ЮЩЕНКУГолові Верховної
Ради України
В.ЛИТВИНУГолові Верховного
Суду України
В.МАЛЯРЕНКУКопія: Генеральному
прокуророві
України С.ПІСКУНУ

11 квітня 2005 року на Вашу адресу направлено листа «Припинити злочинні дії організованого єврейства в Україні» за підписом більш як 120 представників громадських і політичних організацій України, науковців. У ньому проаналізовано дії представників організованого єврейства за роки незалежності України, які мають ознаки злочинів, передбачених чинним законодавством України, і наведено конкретні приклади злочинної діяльності відповідних осіб.

Відповіді на цей лист заявники не отримали.

06.06.05 Антинаклепницька ліга України і Києва зверну-

лися до Вас із новим листом, де повідомляла, що замість відповіді на згаданий вище лист від 11.04.05 головному редактору газети «Персонал Плюс» викликали до Головісської прокуратури Києва для дачі пояснень щодо надрукованого листа. У відповідь на це звернення ми отримали лист прокуратури Головісського району Києва від 15.07.05 № 1884, яким нас повідомили, що лист «Припинити злочинні дії організованого єврейства в Україні» передано до Інституту політичних і етнонаціональних досліджень НАН України, аби тамтешні фахівці з'ясували, чи містить вказаний лист ознаки розпалювання міжтнічної ворожнечі. Цим же листом нас повідомлено, що висновок до прокуратури району не надійшов, у зв'язку з чим ухвалити остаточне та передбачене чинним законодавством рішення за результатами перевірки неможливо. Однак нам пообіцяли, що після отримання висновку

рішення буде прийнято. Це вже звучить як погроза. Оскільки, виходячи з тексту листа, підписаного невідомою особою, висновок інституту буде істиною в останній інстанції.

Такий підхід до розгляду вкрай важливого для подальшої долі українства й українців питання є незаконним і неприйнятним. Замість перевірки повідомлені факти щодо вчинених злочинів (за повідомленням Генерального прокурора України С.Піскуна органами прокуратури порушено більш як три тисячі справ, пов'язаних із незаконною приватизацією в Україні об'єктів) провадиться пошук матеріалів на авторів листа.

Перевірку доручено інституту, який не є експертною установою і не може надавати відповідні висновки, про що є повідомлення керівника цього закладу (додається). Очолює Інститут етнонаціональних і політичних досліджень вірний кучміст І.Курас. Серед його співробіт-

ників є особи, які вірно служили злочинному кучміському режиму: О.Майборода, О.Заремба, Д.Табачник, Ю.Шапалов та інші, відомі своєю українофобською діяльністю, висновки яких ні суди, ні прокурорські органи ніколи не визнавали і не визнають (матеріали додаються). Усе це вказує на замовний характер перевірки, спрямованої на дискредитацію українських патріотів і захист злочинців, які діяли за старого режиму і ще підступніше діють за нової влади.

Ми вимагаємо припинити беззаконня, провести неупереджене розслідування фактів, наведених у листі «Припинити злочинні дії організованого єврейства в Україні», і дати українській громадськості та дітям, які підписали цей лист, конкретні правдиві відповіді щодо порушених питань.

Голова
Української
Консервативної
партії
Г.ЩОКІНГенеральний
секретар ВГПО
«Український
вибір»
М.ДРОБНОХОДПрезидент
Всеукраїнської
громадської
організації «Анти-
наклепницька Ліга
України», заслужений
діяч науки і
техніки України
М.СЕНЧЕНКОГолова Конфедерації
недержавних вищих
закладів освіти
України, заслужений
працівник освіти України
М.ГОЛОВАТИЙПрезидент
Громадської
організації «Анти-
наклепницька
Ліга», (Київ)
Ю.БОНДАРГолова Федерації
патріотичних
видань України,
професор
В.ЯРЕМЕНКОГенеральний
директор ВГО
«Антинаклепницька
Ліга України»
В.КОРОТКІНВиконавчий
директор Федерації
патріотичних
видань України
Я.ОРОСВерховний
отаман Азово-
Чорноморського
козацького війська
В.КАЛЕНЯКВЕРХОВОДИ
«БНАЙ-БРИТ»
ФАЛЬСИФІКУЮТЬ
ІСТОРІЮ УКРАЇНИВіце-прем'єр-
міністрів України
М.ТОМЕНКУМіністрові освіти
і науки України
С.НІКОЛАЄНКУКиївському
міському голові
О.ОМЕЛЬЧЕНКУМіністрові
юстиції України
Р.ЗВЯРИЧУГолові Київського
міського управління
Д.СОКУРЕНКУ

Шановні панове! Антинаклепницька ліга України висловлює Вам свою повагу і звертається за наступним.

1843 року в Сполучених Штатах Америки було створено міжнародну єврейську масонську ложу «Бнай-Брит» («Сини Заповіту»). Таємничий характер цієї організації робить її діяльність антигромадською, суспільно небезпечною і незаконною. За оцінками деяких вчених, ця ложа є «надмасонством», що свідчить про нерозривний зв'язок масонства і сionізму, який свого часу Організація Об'єднаних Націй визнала і засудила як расистську ідеологію.

У структурі «Бнай-Брит» діє така собі Антидифамашійна ліга (з 1913 р.), яка, за оцінкою дослідника А.Лілієнталя, є своєрідним «єврейським гестапо» або найбільшою неурядовою системою шпигунства.

З незрозумілих причин 1995 року в Києві зареєстровано громадську організацію Київське товариство (!) «Бнай-Брит», яку очолює Фелікс Львович Левітас, який за сумісництвом є завідувачем кафедри методики викладання історії та права Київського міського педагогічного університету ім. Б.Грінченка (керівник — Зінаїда Федорівна Сіверс). Про яку об'єктивну методику викладання загальної історії та історії України йдеться, коли кафедру очолює відомий українофоб, коли у структурі громадської організації є відділ, який порівнює історію України з історією гестапо? Чому може навчити людей така одіозна особистість з її одіознішими поглядами?

Яким може бути рівень керівництва «університету», де на відповідальній посаді така суперечлива особистість?

Багато авторитетних українських дослідників обгрунтовано вважають, що нині проти України ведеться агресивна інформаційна війна, мета якої — спотворення історичних фактів, і одне з чільних місць серед фальсифікаторів історії посідають діячі світового масонства, зокрема одіозного «Бнай-Брит» і Антидифамашійної ліги.

Враховуючи це, Антинаклепницька Ліга України ставить питання про можливість подальшого перебування на посаді завідувача кафедри методики викладання історії та права Київського міського педагогічного університету ім. Б.Грінченка, керівника масонської «Бнай-Брит» Ф.Левітаса. Керівників Міністерства юстиції України і Київського міського управління юстиції просимо перевірити законність реєстрації і функціонування у Києві такої небезпечної організації, якою є для України «Бнай-Брит». Окрім того, назва організації повинна бути зрозумілою і для засновників, і для органу, який її реєструє, і для громадськості. Нас турбує, щоб поважний університет не став розсадником ворожого щодо України і українства масонства, а це цілком ймовірно, якщо врахувати, які «кадри» входять до згаданої організації. Належний підбір викладацького складу цього закладу повинен бути в центрі уваги відповідних організацій і посадових осіб.

Президент
Всеукраїнської
громадської
організації «Анти-
наклепницька Ліга
України»
М.СЕНЧЕНКО

Генеральний
директор Всеукраїнської
громадської організації
«Антинаклепницька Ліга
України»
В.КОРОТКІН

✓ Позиція

ПРИПИНИТИ ПРОВОКАЦІЇ
НА ТЕЛЕКАНАЛІ УТ-1Президентів
Національної
телекомпанії
України
Т.СТЕЦЬКІВУ

Міжрегіональна Академія управління персоналом (МАУП), Всеукраїнська громадська організація «Антинаклепницька Ліга України» і Українська Консервативна партія (УКП) висловлюють свій рішучий протест проти провокаційних матеріалів телеканалу УТ-1, які палпожать поважні організації України.

12 серпня 2005 року у вечірньому випуску новин УТ-1 о 20.05 було подано явно замовний сюжет про Українську Консервативну партію і Міжрегіональну Академію управління персоналом, де простежується лінія на дискредитацію УКП, МАУП та їхніх керівників. Замовник цієї ганебної акції — кримінальний злочин-

ець, психічно хвора людина, яка намагається видати себе за «лідера всіх євреїв України», — В.Рабинович. Негідно для Першого національного телеканалу ставити в одну площину, як це зробили автори телесюжету, відомі патріотичні організації, такі як УКП і МАУП, і колишнього рецидивіста, ортодоксального сionіста, єврейського расиста В.Рабиновича. Як можна порівнювати національну організацію, яка дала Україні десятки тисяч фахівців високого професійного рівня, видала мільйони книжок, перерахувала десятки мільйонів коштів до державного бюджету, й одіозного Рабиновича, відомого своїми скандалами, своєю тісною співпрацею із злочинним кучміським режимом і тим, що пропагує у своїх ЗМІ порнографію, розпусту, людиноненавис-

ництво?

Ми і раніше не раз повідомляли, що на вашому каналі готують провокаційні матеріали проти патріотичних організацій. Використавши брехливі свідчення професійного наклепника і провокатора, сфабрикувавши в потрібному їм контексті інтерв'ю з одним з керівників УКП, на яке самі ж напросилися, ваші співробітники Золотухін, Лозенко, Ісайко у викривленому світлі подали сюжет про діяльність УКП і МАУП, аби дискредитувати українську національну патріотичну партію, яка йде з відкритою і правдивою програмою на парламентські вибори.

Із зазначеного вище виникає низка запитань, зокрема:

1) Яку суму гонорару отримав Перший національний телеканал і автори цього сюжету від Ра-

биновича за використання телебачення в інтересах сionістських провокаторів?

2) Чому громадянин Ізраїль Рабинович, який протизаконно отримав паспорт громадянина України, коментує статутні документи Української Консервативної партії, зокрема за національною ознакою? Чому він не виступає за відмову від національних ознак у расистській державі Ізраїль, громадянином якої є?

3) На якій підставі у цьому сюжеті було поставлено на одну дашку єврейського злочинця і відомого українського вченого? Хто взагалі дав право порівнювати такі незіставні постаті? Уже те, що їх об'єднали в одному телесюжеті, є образою, оскільки в реальному житті за жодних обставин поважний вчений не вступив би в діалог з кримінальним злочинцем.

Залишаючи за собою право оскаржити матеріали телесюжету в суді, пропонуємо керівництву УТ-1 провести службове розслідування щодо можливого факту підкупу Рабиновичем журналістів і посадових осіб державного телеканалу. А також вимагаємо в тій самій передачі оприлюднити це звернення.

Голова
Української
Консервативної
партії
президент
МАУП,
заслужений
працівник
освіти України
Г.ЩОКІНПрезидент
Всеукраїнської
громадської
організації «Анти-
наклепницька Ліга
України», профе-
сор М.СЕНЧЕНКОГолова
Української
Консервативної
партії
президент
МАУП,
заслужений
працівник
освіти України
Г.ЩОКІНПрезидент
Всеукраїнської
громадської
організації «Анти-
наклепницька Ліга
України», профе-
сор М.СЕНЧЕНКО

(Початок на 1-й стор.)

Народна Рада доручила мені написати документ. Я запросив до співпраці депутата Верховної Ради СРР Леонтія Сандуляка. Ми підготували «Акт проголошення Незалежності України». Я подав його Народній Раді. Вона документ відрегулювала і доручила мені оприлюднити його. 24 серпня відбулася надзвичайна сесія ВР. Коли сесія абсолютною більшістю голосів схвалила Акт, ми підхопили зі своїх місць і зі сльозами радості вітали й обіймали один одного. А ввечері на майдані Святої Софії у присутності Голови Верховної Ради, його заступників та інших державних діячів тисяч людей, що заповнили майдан, що запевняли голосами українському народу Акт про Незалежність України.

— У Верховній Раді на одній зі стін висить багатометрова картина, де зображено парламентаріїв, причетних до проголошення української Незалежності. Певно, багатьох з них вже й не загадають. Кого б ви загадали нині? Як повилилися ті, хто й тепер при владі?

— Життя вельми швидкоплинне. Якою мірою його можна вимірювати чотирічними циклами. ВР обирається на чотири роки. Потім приходить приблизно 2/3 нових людей, 2/3 — відходить. Нові депутати вирішують нові проблеми. Депутати попередніх скликань вирішили проблеми, актуальні в їхній час, і вже не цікавляться ними. Звісно, є проблеми, що ніколи не забуваються. Однак таких зовсім мало. «Картинні» люди відіграли велику роль у проголошенні Україною незалежності державою, і в цьому їхня велика історична роль. Дуже добре, що на картині у ВР зафіксовано цю найважливішу в історії нашої нації подію. А те, що частина з них пізніше перестала брати участь у державотворенні аж ніяк не зменшує їхньої ваги у голосуванні за незалежність.

— Проголошення Незалежності стало і підсумком, і початком. Тоді здавалося, що прагнення українців здійснитися, мети, за яку боролися ви і ваші однодумці, досягли. Однак ейфорія, певно, зіграла злий жарт. «Процес» швидко очолили вчорашні опоненти, а потім і приватизували його значно дискредитувавши Незалежність. То чи є нинішня Україна тією, якою ви її бачили під час проголошення Незалежності?

— Нині Україна зовсім не така, якою я і мої побратими по ув'язненню тоді її уявляли. Проголошення Незалежності ми по-

в'язували з усуненням комуністів від влади, декомунізацією СБУ і правоохоронних органів, з публічним судом над комунізмом як злочинною імперською загарбницькою ідеологією та комуністами за їхні злочини проти людності та української нації. Цей суд мав дати політичну і юридичну оцінку комуністичному окупаційному режимові, очистити нашу землю від імперських і комуністичних символів і

ників нації. Друга і третя Верховні Ради були прихвизаторськими. Патріотичні опозиції в 100–120 депутатів не могли припинити руйнування України.

— Чи не вважаєте, що патріотів просто «прихизтили, обігріли й обібрали» досвідченіші у політиці безбатьківні старої влади, а потім нова номенклатура, багата в чому кримінальна? Чи помилялися українські

люди на посади міністрів, проте Кравчук пропозиції відкидав. Про людське око він поставив К.Морозова міністром оборони, І.Дзюбу — міністром культури, залучив до праці І.Охунського. Що могли зробити кілька людей у суцільно комуністичному складі Кабінету Міністрів? Кравчуку вони були непотрібні, особливо після того, як Чорновіл відхилив пропозицію Кравчука про співпрацю.

Проблема України

служувати іншим?

— Терпимість у побудові взаємин — добра риса, бо суцільські сварки не призводять до кровної помсти. Що ж до взаємин українців з чужинцями, то тут стереотип нашої поведінки виробився під впливом національної бездержавності.

Ми не хотіли заїдатися з чужою владою та з тими, хто був дружній з нею. Тепер, коли українці стали державною нацією, цей стереотип змінюється, бо відстоювання зовнішніх інтересів нації покладено на окремий орган — МЗС. І він, нормально виконуючи службові обов'язки, захищає нас як кордоном нас як своїх громадян. Відчуваючи за спиною свою Українську державу, ми сміливіше даватимемо відкоша всякій «іногородній» нахабі. Ми на шляху самоусвідомлення нашої державницького статусу і свого права відстоювати силою справедливості на цій Божою подарованій українцям землі.

— Багато хто схиляється розглядати Помаранчеву революцію як продовження, вінець подій 91-го, іншими словами — за зв'яз відбулася тоді, плід ж визріли нині. Безперечно, 2004-й рік — спалах національного самосвідомлення, коли ми не вперше за десятиліття нація посправжньому прокинулася, коли люди почали пишатися тим, що вони українці. Це була, певно, не політична, а саме національна (головне — усвідомлено національна) революція (яку, втім, намагаються звести до боротьби за загальнолюдські, конституційні права). Як ваше ставлення до тих подій? Як ви оцінюєте Майдан?

— Те, що сталося 2004 року, я передбачав на основі аналізу виборів 2002 року. Уперше наші виборці показали свою політичну зрілість на миттєвих парламентських виборах 2002 року. Виборці на той час здобули вже певний імунітет проти систематичної, хоч і красивого брехні. Не вартувало Партію Зелених їхня добра назва, як і не вартували від поразки «прогресивних» соціалістів артисти з Наталією Вітренко. Зійшли зі сцени молоді представники комуністично-олигархічної влади — «Озми покоління» та «Нова генерація». Провалилися «Яблуко» і волоський Демократичний союз. Виборці розсудили їхню прокумуністську олигархічну суть і не підтримали їх.

Виборці вперше відчули, що вони не раби і можуть не послухати владу, проголосувати по-своєму. Це надзвичайно важливі зміни у свідомості людей, ознака переходу від беззмовного радянського раба до повноправного й відповідального громадянина демократичної держави.

«Позаяк процес звільнення людських душ від рабства хоч і повільний, але безперервний, то можна з цілковитою певністю сказати: доки доживемо до парламентських виборів 2006 року, пропорція «раби — громадяни» так відчутно зміниться на користь громадян, що вони вперше сформулюють патріотичний парламент», — писав я 2002 року.

Отже, спалах громадянської активності 2004 року з бажанням повалити ненависну кучмівську владу не був для мене несподіванкою.

«Помаранчева революція» — це не наукове визначення, а поетична формула. Красива. Зручна. Хай буде. Завдання ж революції — зміна суспільно-економічної системи. Отже, пердусім зміна влади.

Помаранча революція змінила президента, але новий Президент не усунув від влади зі свого найближчого оточення ні Порошенка, ні кількох інших типових олигархів кучмівського режиму. Він зупинився на півкроці. Найбільших злочинців, які створили кланову систему масового розкрадання і руйнування національного економічного потенціалу, не заарештовано, інформаційний простір й надалі залишається в руках олигархів і ідеїно дезорієнтоване населення України, на кожному кроці імперські символи глузують з жовто-блакитного прапора і тризуба, кучмівські злочинці районного й обласного рівнів почувуються господарями життя, відбавляється зрощення старої влади з новою... Учасники Помаранчевої революції страчено запитують одне одного: чи не рано ми пішли з Майдану? Якщо Президент неспроможний виконати свою обіцянку про відокремлення бізнесу від влади і владі від бізнесу, то продовження Помаранчевої революції небажано!

Що ж ми всі — чільники, політики, підприємці, селяни, просто люди — повинні зробити, щоб Незалежність набула свого справжнього сенсу, щоб українці не через десятиліття все ж запанували на своїх землях?

— Ви бачите, українство послідовно йде до перемоги. Для прискорення цього руху необхідно ширше й активніше провадити патріотично-просвітницьку роботу і на основі правдивої інформації про претендентів домогтися, щоб у виборах 2006 року не «іногородні», а власне українці отримали 80% депутатських мандатів та інших виборчих посад. Пам'ятаймо: про нашу землю дбатиме лише той, для кого вона є Батьківщиною!

Розмовляв
Володимир
БОНДАР

Левко Лук'яненко:

«ПРО НАШУ ЗЕМЛЮ ДБАТИМЕ ЛИШЕ ТОЙ, ДЛЯ КОГО ВОНА Є БАТЬКІВЩИНОЮ!»

Левко Лук'яненко

Народний депутат України, член спеціальної ради «Громадської ініціативи «Форум національного порятунку», голова Української асоціації дослідників голодоморів в Україні.

Народився 24 серпня 1927 р. в селі Хрипівці Городнянського району Чернівецької області. Закінчив юридичний факультет Московського державного університету ім. М.В. Ломоносова (1953–1958 рр.).

1959 р. — організатор політичної партії — Української робітничо-селянської спілки.

1959–1961 рр. — адвокат Глинянської юридичної консультації.

1961 р. — заарештований, засуджений до «зради батьківщини та антирадянської діяльності» до страти (після 72 днів у камері смертників вирок замінено на 15 років ув'язнення). Відбував покарання у Мордовії в таборі суворого режиму, у Володимирській тюрмі та у ВС-389/36 (с. Кучине, Чусовський р-н, Пермська обл.).

1976 р. — звільнений, оселився в Чернівці. Член-засновник Української громадської групи сприяння виконанню Гельсінкських угод.

1977 р. — заарештований за звинуваченням «в антирадянській агітації та пропаганді».

1978 р. — засуджений на 10 років таборів суворого режиму та 5 років заслання.

1987 р. — відбув ув'язнення і був відправлений до с. Березівки Томської обл. на заслання.

1989 р. — повернувся в Україну.

1990 р. — народний депутат України, член Комісії з питань законодавства й законності, заступник Голови Народної Ради.

1992–1993 рр. — Надзвичайний і Повноважний Посол України в Канаді.

1993–1994 рр. — голова передвиборного демократичного «Україна».

1998 р. — голова Української асоціації дослідників голодоморів України.

2000 р. — член спеціальної ради «Громадської ініціативи «Форум національного порятунку».

Співатор Декларації про державний суверенітет, автор Акта проголошення незалежності України. Герой України.

силю, які й досі не зуміли утвердити національні інтереси і «свою правду в своїй хаті»?

— Політв'язні і Народна Рада діяли у сфері представницької влади і постійно їздили Україною, аби роз'яснити забамбуленому народу, що майбутнє благо України в Незалежності. Сумно, що мусимо на-

мостійників почав скорочуватися. Політичне просвітництво після депутатської роботи у ВР завжди було нашим другим великим завданням.

Виконавча гілка влади залишалася збоку і була для Народної Ради недосяжною. Після президентських виборів 1991 року ми намагалися провести патріотичних

Офіційно

ЗУПИНИТИ КСЕНОФОБИЮ І РАСИЗМ!

**Звернення
з приводу загрозливого
поширення в Україні єврейської
ксенофобії та юдо-нацизму**

Президентові
України
В. ЮЩЕНКУ

Прем'єр-міністрові
України
Ю. ТИМОШЕНКО

Голові Верховної
Ради України
В. ЛИТВИНУ

Президент Академії
наук вищої школи
України, генеральний
секретар ВГПО
«Український вибір»
М.ДРОБНОХОД

Президент Антина-
клепницької Ліги Украї-
ни, директор Книжко-
вої палати України
М.СЕНЧЕНКО

Президент Феде-
рації патріотичних
видавчів України,
директор Інституту
культурологічних та
етнополітичних дослід-
жень при МАУП
В.ЯРЕМЕНКО

Заступник голови
Асоціації дослідників
голодоморів в Україні
В.УЛЯНИЧ

Голова Конфедера-
ції недержавних
вищих навчальних
закладів України
М.ГОЛОВАТИЙ

Співголова Спіль-
никової та викладачів
вищої школи України
В.КУЗЬМЕНКО

Президент ГО
«Антинаклепницька
Ліга» (Київ) **Ю.БОНДАР**

Генеральний дирек-
тор Міжнародної
Кадрової Академії
Л.ОДЕРІЙ

Генеральний дирек-
тор Антинаклепницької
Ліги України
В.КОРОТКІН

Головний отаман
Азово-Чорноморського
козацького війська
В.КАЛЕНЯК

Президент Всеукраїн-
ської Федерації
«Спас» **О.ПРИТУЛА**

Гетьман Всеукраїн-
ської громадської
організації «Звичаєва
громада українських
козаків» **Є.ПЕТРЕНКО**

Отаман Подільсько-
го полку Характерного
Козацтва України
В.КУРОВСЬКИЙ

Головний редактор
журналу «Книжковий
клуб Плюс» **Я.ОРОС**

Головний редактор
журналу «Персонал»
І.КАРПОВ

Головний редактор
газети «За вільну
Україну Плюс» **Б.ЛОВК**

Головний редактор
газети «Українська
газета Плюс»
І.ОЛЬХОВСЬКИЙ

**З повагою
Президент МАУП
та МКА, голова Укра-
їнської Консерватив-
ної партії Г.ЩОКІН**

Розповіді про злісний Талмуд потрапляли мені до рук у юні роки, та я, юнак на ім'я Ізраїль, студент фізматшколи в Академістечку, презирливо від них відвертався, як від антисемітської вигадки. Я не міг повірити, що юдаїзм, наприклад, забороняє рятувати вмираючого «гоя», неєврея, — зрештою, як і багато моїх ровесників, зрушифованих нащадків євреїв, я не знав, що таке «гой». Юдаїзм був для мене чимось безмежно далеким, як і християнська віра. Через роки я став

ку: «Про ненависть євреїв до всіх неєврейських народів свідчать майже всі антисеміти, які що-небудь і коли-небудь писали про євреїв. Наведемо деякі висловлювання.

Давньогрецький історик Діодор Сицилійський Флострат (бл. 90–21 р. до н. е.) залишив таке свідчення про євреїв: «Вони сповідають закони ненависті проти людства. Адже з усіх народів їм одним заборонено спілкуватися з іншими. Мойсей дав їм ці людиноненависницькі закони».

називати це «антисемітизмом»? А в чому гріх того нещасного бюлетеня? Там, виявляється, було наведено цитати з Шулхан Арух, Орах-Хайм, Хошен-а-мішпат та ін., де, зокрема, говориться: «Акуми не повинні вважатися людьми». Свірський доводить, що цитати взято з деякими змінами з книжки 1906 року «Єврейське питання» такого собі Россова, що, мовляв, і там, і там цитуються «не самі давні тексти, а їх переклад російською мовою, зроблений відомим у Росії Шамаковим».

новою яких є юдаїзм, та політичні рухи — такі, як Союз правих сил Чубайса в Росії та неоконсервативний рух в Америці.

Один з авторів праці написав мені: «Юдаїзм — це передусім акуратна оформлена система племенних стосунків. Саме тому в ньому практично немає місця Богу і зовсім відсутня метафізика, проте скільки завгодно первісної містики та шаманства, необхідного для існування племені. Усе інше — це різноманітна, ретельно впорядкована соціальна

ЄВРЕЙСЬКА КСЕНОФОБИЯ

свідком дискримінації палестинців ізраїльськими євреями, проте вважав це звичайним колоніальним ставленням завойовників до поневолених народів. Крім звичного єврейського рефлексу захищати все єврейське, мені заважав у цьому розбиратися і вульгарний марксизм, який заперечував значущість релігії, вважав її лише надбудовою виробничих відносин. Справді, чи варто цікавитися тим, чому навчає юдаїзм, чи важливо це для розуміння нинішньої поведінки євреїв і єврейської держави? Адже реальні євреї завжди не дотримуються приписів віри своїх предків.

Та з часом я зрозумів, що релігія і метафізика релігії — це нульовий цикл, міцний підмурівок цивілізації, що вони визначають поведінку великих груп людей та їхні прагнення. На індивідуальному рівні юдей і християн можуть поводитися однаково, але на рівні релігійних громад починають даватися знаки установки. Ця думка стала такою ж загальною, як і її заперечення двадцять років тому. Нині тільки ледарі не критикую ісламський світ, вбачаючи корінь зла в установках ісламу — від Чечні до Манхеттена. Якщо поведінка арабів, татар, чеченців, малайців зумовлена їхньою вірою, то, можливо, що тезу, яку так полюбують єврейські публіцисти і орієнталісти, варто застосувати і до самих євреїв?

Цей крок зробив покійний професор Ізраїль Шахах з Єрусалимського університету, автор книжки «Єврейська історія, єврейська релігія: тягар трьох тисячоліть». Там переконливо доведено, що основою дискримінації палестинців, яка перетворилася в апартеїд, а то і генцид, є певні основні ідеї юдаїзму, а саме — потужне ядро ненависті і презирства до неюдеїв. Понад те, в тому самому комплексі вищості можна знайти пояснення й іншим напруженим взаємонавистям євреїв з їхніми сусідами по планеті, зокрема з Росією та Польщею.

Та перш ніж перейти до висновків, треба перевірити її переконатися, що ці норми ненависті й презирства до «гоя» справді існують. Здавалося б, що тут сперечатися! Єрусалимський письменник Сергій Баландін, який вивчав проблему антисемітизму, зробив таку добір-

Римський історик Корнелій Тацит (бл. 58–117 р. до н. е.) свідчить: «...євреї відчувають один до одного надмірну прихильність і співчуття, що різко контрастує з невтомною ненавистю до всього іншого людства. Вони ніколи не їдять і не сплять зі сторонніми і, незважаючи на свою велику схильність до розпусти, утримуються від стосунків зі сторонніми жінками...».

Вольстер у своєму «Філософському словнику» в статті «Єврей» писав: «...ві побачите в них лише неосвіченість і варварський народ, який здавна поєднує найогиднішу жадою з найпрезирливішими забобонами і з нездоланою ненавистю до всіх народів, які їх збагачують».

Зрештою, те саме визнають не тільки гої-антисеміти, а й самі євреї. Ось що, наприклад, пише рабин Макс Даймонт у своїй книжці «Єврей, Бог, історія»: «Неєвреї зневажали євреїв, але євреї зневажали тих же більше. Вони не сумнівалися в перевагах своєї культури, своїх духовних цінностей, етики».

Здавалося б, усі визнають — однак ні. Євреї готові сказати, що зневажали гоїв, та не погоджуються, щоб це сказали гої. Треба зазначити, що суперечка навколо цієї теми точиться століттями, і єврейські схоласти наводять інші цитати, дають інші коментарі, оскаржують посилаання й особливо використовують неточності у цитуванні джерел. Вони критикували за неточності в посиланнях і Шахаха. Звісно, критикували й інші критичні книжки про юдаїзм, як це описує Баландін:

«Відомий письменник Григорій Свірський, колишній комуніст, потім дисидент, потім дисидент Ізраїлю, нині шукач правди в Канаді, у своїй книжці «Гіла Палестини», ч. 1 «Заручники» описує свою боротьбу проти антисемітизму в радянському істеблшменті. Зокрема, він описує процес Паризького трибуналу проти радянського посольства, яке вдало у Франції бюлетень «СРСР» («URSS», Paris, 22.9.1972). У ньому викривалося мракобійське ортодоксальне юдаїзму. Здавалося б, комуніст, атеїст, світський єврей, який сам не сприймає Галаху, навіщо йому її критику приміряти до себе й

Тому особливо важливо є праця, яка вам пропонується нижче. Її написала група ізраїльських релігійних євреїв, молодих рабинів і «семинаристів» — ешиботників, які вирішили сказати всю правду на цю тему. Вони не перші. Крім

Шахаха, можна згадати працю Сафіра «Ставлення до неєвреїв в часи Талмуда» — його дисертація в єврейському університеті Філадельфії та ін. Вони не обмежуються Талмудом, а обговорюють усю Галаху — єврейський шариат, кодекс поведінки правового єврея. Вони не афішують своїх імен і адрес, що цілком зрозуміло в атмосфері інтелектуального терору. Авторами праці оголосили Леона Зільберштейна та інших, однак можна припустити, що серед них й інші автори, які пишуть на сайті Talk Reason <http://www.talkreason.org/articles/gentiles.cfm>.

Я зустрівся з деякими авторами, не полінувся перевірити низку посилань і раджу прочитати цю працю. Варто її прочитати молодим громадянам Росії єврейського походження, аби зрозуміти, чому кілька десятиліть тому їхні батьки й діди відійшли від юдаїзму, як від чужого до нової радянської ідеології і чому зараз, коли радянська ідеологія впала, їм все-таки не варто повертатися назад, до єврейської цивілізації, збудованої на підмурівку ненависті й презирства. Аби вони зробили з прочитаного урок і зрозуміли, що їхнє майбутнє — в Росії, в лавах російського народу.

Варто її прочитати і росіянам, аби вони відчули ту нить, що з'єднує ці норми юдаїзму, нинішній сіонізм та інші вчення, ос-

практика. Тобто Галаха, природу впорядкованості якої ми й обговорюємо.

Повірилимо до проблеми ставлення юдаїзму до неєвреїв. Цікавлячись Галахою, ми не пов'язані з нею, навпаки — дозволяємо собі аналізувати її і навіть судити. Проте судити — це означає спростувати чи викривляти. Ми просто змушені розглядати галахічний предикат, який формулює практичне й ідеологічне ставлення юдаїзму до неєвреїв, у всій його складності. Напевне, ми не маємо права забувати, що цей предикат має ніші, призначені для великої кількості «думок» — симпатичних і не дуже, — без яких він не має сенсу».

Автори есе, навівши численні (далеко не всі за браком місця, а найважливіші, ретельно відібрані) галахічні «думки», зробили величезну послугу вдумливому читачеві. Лише з повною картиною релевантних «думок» обставин можна спробувати підсумувати таке важливе явище, як єврейська ксенофобія. Немає сенсу орієнтуватися лише на «ортодоксальну практику» — хоча б тому, що вона — лише незначна частина галахічної картини й не дає змоги проаналізувати власний ідеологічний фундамент, нарешті, тому, що вона ще більш неоднозначна, ніж ідеологія, яка стоїть за нею. Зрештою, якщо ми зведемо Галаху до чинників ортодоксального єврея, до його дій у безпосередній близькості від неєвреїв, то одразу ж виявиться, що вона, по суті, не така вже й погана. Що нам з того, що єврей вважає неєвреїв за нижчу істоту, ніж собака, коли зі страху — як би чогось не сталося — численні постанови дозволяють лікувати неєвреїв, приймати його на роботу і навіть чесно давати йому зарплату? Справжній характер єврейської ксенофобії впливає тільки з теоретичної Галахи, з її нетерпимих елементів. Однак в такому разі було б просто недоречно відмовитися від розгляду єврейсько-неєврейських взаємин у їхній строкатості, яка виражається передусім у різних галахічних й агадичних «думках» на цю тему.

(Закінчення
на 6-й стор.)

ЄВРЕЙСЬКА КСЕНОФОБІЯ

(Початок на 5-й стор.)

По-справжньому цікава та обставина, що саме сума великої кількості «думок» (обов'язково з «думками» людинолюбними) і демонструє в усій красі й повноті істинний характер ортодоксальної ксенофобії. Юдаїзм — справді не дуже приємне вчення з расистським підґрунтям, яке не визнає універсальні цінності й класичний гуманізм, не вважає неевреїв повноцінними людьми і готує їм сумне майбутнє.

Проте цей висновок можна зробити лише з урахуванням тієї обставини, що, наприклад, Маймонід, суворо забороняючи повертати нееврею загублену ним річ і погрожуючи за це йому геноцидом, одночасно вимагає акуратно відраховувати йому здачу. Ксенофобію не можна вважати зрозумілою, якщо не розкрито її механізми й мотиви. Тож як нині тишити хасидським людодством, хіба що порівнювати його з ніжним МО-ра-

сизмом, а без кумедного «лібералізму» Меїри мракобіса автора «Тані» чи Магаралі з неповне, і незрозуміле. Сам факт, що сучасні західні єврейські ортодокси вимушені винаходити причини і способи, аби виправдати цивілізовану соціальну поведінку, не в змозі відмовитися від класичного єврейського дискурсу про те, якою мірою нееврей є нелюдина, — набагато змістовніший за пасажі Маймоніда або Каро. Зрештою, хто

був таким вже й терпимим у їхні часи? Чи такі вони вже й погані на тлі своїх сучасників? З іншого боку, хто крім ортодоксальних євреїв відкрито й без еківоків тримається за середньовічну нетерпимість? Сама нездатність від неї відірватися — на тлі незграбної спроби перефразуватися — видає єврейську ортодоксію за головолю. Її зневага до нееврея така сильна, що вона серйозно вважає його неспроможним відчувати справжні мо-

тивні й погано приховану природу єврейського ставлення до нього. Це і є Галаха, яку не потрібно замінювати цілою низкою заборон: не лікувати гою, не рятувати його, якщо він тоне, не радіти з ним, постійно ненавидіти його, не повертати йому втрачені ним речі, не говорити йому компліменти. Цим заборонам можна без особливих зусиль протиставити інші, «ліберальні».

Тільки весь спектр єврейських ортодоксаль-

них думок у його строкатості дає змогу усвідомити не випадковість і глибину єврейської ксенофобії. Тільки на тлі незграбних ліберальних потуг у надрах ортодоксії стає очевидним племінний характер єврейських заборон. Зіставлення ксенофобних «думок» з «ліберальними думками» не тільки не пом'якшує оцінку юдаїзму, а й погіршує її — адже якщо такі «ліберали», чого ж тоді чекати від традиціоналістів?

Ізраїль ШАМІР

ЄВРЕЙСЬКІ ГАЛАХІЧНІ ДЖЕРЕЛА ПРО СТАВЛЕННЯ ДО НЕЄВРЕЇВ

Вступ

У цій праці коротко сформульовано (точніше — підсумовано) основні релігійні закони, які визначають ставлення євреїв та юдаїзму до неевреїв; їх підкріплено цілою низкою найважливіших, які безпосередньо стосуються справи, фрагментів з класичних галахичних джерел, що стали підґрунтям відповідних установок. У рамках цієї невеликої роботи ми не мали можливості зробити детальний аналіз усіх складників галахичних концепцій. І все ж намагалися якнайповніше представити читачеві авторитетні думки (в їхній оригінальній текстовій формі) з кожної окремо взятої проблеми. Зважимо, що йдеться лише про думки найбільших єврейських законодавців, зафіксованих в їхніх найважливіших працях або в основних (колективних) єврейських релігійних джерелах, передусім у Талмуді. У деяких випадках наводимо думки сучасних авторитетів. Звісно, вони не відображають усіх нюансів складних проблем, порушених у першоджерелі, проте однозначно окреслюють суттєвий діапазон думок і практичних імперативів, створених класичним ортодоксальним юдаїзмом.

Ми присвятили окрему примітку непростій проблемі розмаїтості термінів, якими послуговується єврейська література у визначенні і класифікації неевреїв. Зважимо, що єврейський закон виділяє з усіх неевреїв групу людей, яких позначає терміном *гер тошав*; до цієї групи входять нееврей, які заповідають так звані сім заповідей нащадків Ноя (детальніше це визначення розглянемо нижче). Відповідно до єврейського закону, тільки такі нееврей мають беззаперечне право на життя, тільки їхні інтереси охороняє закон, зокрема у майнових правах, тільки їх єврей має право (чи навіть зобов'язаний) рятувати, наприклад, коли ті тонуть у річці. Натомість єврейський закон визнає за неевреєм відвертий ідолопоклонник, до яких ставиться особливо негативно — теоретично аж до знищення. Хоча розбіжності між законами — про неевреїв зі статусом *гер тошав*, про ідолопоклонників, про всіх неевреїв (включно зі статусом *гер*

тошав) — досить суттєві й відображають хаос у правовому статусі суб'єктів, що підпадають під їхню дію, вважаємо за доцільне довести до відома читача дві важливі обставини.

По-перше, відповідно до більшості авторитетних думок, основна частина нинішніх неевреїв не має статусу *гер тошав*, а християни взагалі вважаються ідолопоклонниками і такими (в усьому разі теоретично), що підлягають смертній карі. Понад те, навіть у рамках «найполажливішого» підходу до проблеми мільярди нинішніх неевреїв, які є, в принципі, цілком гідними й порядними людьми, кваліфікуються єврейським законом як свідомі ідолопоклонники і в жодному разі не можуть отримати рятівного статусу *гер тошав*. Йдеться про всіх іудистів, буддистів, атеїстів та ін. По-друге, єврейський закон відверто дискримінує навіть *гер тошав* і неевреїв, намерених в юдаїзм.

Примітка. Про термінологічну проблему класифікації неевреїв у єврейських джерелах

У рамках цієї примітки ми вважаємо себе зобов'язаними хоча б коротко торкнутися найважливішого термінологічного питання. Справа в тому, що галахична література використовує для позначення поняття «нееврей» цілу низку абсолютних різних термінів. Якоюсь мірою це зумовлено історичним характером, адже єврейська релігійна література створювалася упродовж тривалого часу. Проте основною причиною згаданої термінологічної неоднозначності стала природна семантична потреба класифікувати неевреїв (за тим чи іншим принципом) у контексті обговорюваних тем. Так, наприклад, поняття *гой* зазвичай означає «нееврей», *бен Ноах* — нащадок Ноя, тобто «представник людства», *кнаані* — «ханаанець», тобто предківський народ, які населяли Ханаан до приходу євреїв, куті — найчастіше «самаритянин», представник самаритянської ере-

тичної меншості або взагалі «еретик» (овед авода зара) чи *акум* (абревіатура слів, що входять до фрази *овед кохавім умазалот*, тобто «той, що поклоняється зіркам і сузір'ям») — «ідолопоклонник», *нохрі* — чужинець, *гер тошав* — чужинець, який живе серед євреїв. Деякі з цих термінів часом вживаються непослідовно й замінюються один одним, проте загалом вони зберігають свої спеціальні значення галахичного мови.

Проблема термінології виявляється набагато складнішою через те, що цензура (зовнішня — нееврейська, або внутрішня — єврейська) в єврейських текстах часто замінювала терміни на ті, які вважалися у відповідну епоху чи у відповідній країні менш образливими. У більшості випадків з контексту видно, яке слово стояло в тому чи іншому місці оригіналу. І все ж буває, коли не зовсім зрозуміло, який категорії неевреїв стосується той чи інший закон — чи то названої у відцензурованому тексті, чи то зазначеної в оригінальному тексті під іншим терміном. З огляду на це дослідники класичного єврейського релігійного права доводиться звертатися за довідками до оригінальних, нецензурованих джерел. На щастя, це не обтяжливо — більшість класичних єврейських праць уже відновлено й опубліковано в оригінальній, нецензурованій формі, яка ґрунтується на старовинних рукописах і ранніх друкованих виданнях.

Ми працювали переважно з дев'ятою комп'ютерною версією єврейських класичних текстів (Bar-Ilan Responsa CD version 9 або BDS CD version 9), яку підготував Бариланський університет. На жаль, звернення до цих версій не вирішило проблему повноти. Виявилось, що тексти Мішни, Талмуда, Мішни-Тора Маймоніда, Тура і Шульхан Аруха, відтворені на цих дисках, у багатьох місцях ще зберігають сліди цензури. Тому нам довелося зробити ретельне порівняння цих текстів з нецензурованими варіантами і в багатьох випадках відкоректувати їх. Поправки було зроблено на основі таких видань (за винятком тих місць, де в самій цитаті вказано інше джерело):

Мішне-Тора — за ви-

данням Шабтая Франкля; Вавилонський Талмуд (вкл. коментарі Раші і То-сафот) — в основному за виданням А. Штейнзальца; невидані Штейнзальцем трактати — за першодрукованим виданням Талмуда (Венеція, 1520—1523 рр.);

Мішна — за виданням Мішни з коментарями Маймоніда, виданому 1963 року в Єрусалимі р. Йосифом Капакхам;

Тур і Бейт-Йосиф (коментар р. Йосифа Каро до Туру) — за єрусалимським виданням «Усі чотири розділи повного Туру» 1998 року;

Шульхан-Арух — за краківським виданням 1578 року (перше видання Шульхан-Аруха з коментарями Рама).

Скрізь, де ми змінювали стандартний текст, знявши цензури виправлення, використано такі позначення: оригінальний нецензурний текст брали у квадратні дужки ([оригінальний текст]), а цензурні правки (які треба опускати під час читання) — між знаками «більше/менше» («цензурні правки»).

Проте встановлення правильного (оригінального) терміну — це перша, найпростіша частина інтерпретаційного завдання, яке стояло перед нами. Набагато важче було визначити, в якому значенні використано цей термін у кожній книжці, в кожному окремому випадку, в кожному новому контексті. Справа в тому, що одні й ті самі терміни використовуються в різних текстах (а інколи в одному й тому самому тексті) у різних значеннях. Передусім це стосується слова *гой*, яким інколи позначають усіх неевреїв, а інколи — лише неевреїв-ідолопоклонників.

Часом смислові розбіжності досить тонкі. Так, навіть якщо базисне значення терміну цілком прозоре, часто не зрозуміло, коли саме на нееврея поширюється для закону, який стосується людського колективу. Приміром, *гер тошав* — людина, що перебуває на найвищій (а отже, найближчій до єврея), яка тільки доступна нееврею, не повернутому до юдаїзму, статусний східничий, нееврей, який виконує сім заповідей Ноя. Проте в єврейській літературі точаться нескінченні дискусії про те, що це визначення, власне, означає. Наприклад, не існує єдиної думки

в питанні: чи зобов'язаний нееврей, який бажає здобути статус *гер тошав*, формально оголосити про свій намір виконувати ці заповіді, зробивши відповідну заяву в суді (окреме питання — єврейському чи будь-якому іншому), чи достатньо виконувати їх практично; чи повинен він виконувати ці заповіді, не однією повіривши у справедливість твердження юдаїзму, чи йому дозволяється сприймати їх (заповіді) просто як етичні норми?

Галахичні джерела суттєво відрізняються у трактуванні цих питань. З одного боку, деякі авторитети вважають, що жоден нееврей — навіть теоретично — не може стати *гер тошав*, оскільки цей статус має сенс тільки в часи дії законів і заповідей, пов'язаних з поняттям ювець — «п'ятдесят рік», коли, наприклад, будуть повернені євреям їхні угіддя, які вони продали. У такому разі цей статус не зможе в наш час отримати навіть той нееврей, який, повіривши в істинність юдаїзму, виконував усі сім заповідей нащадкам Ноя. З іншого боку, існує й кардинально протилежна думка, згідно з якою навіть нині будь-який нееврей, що дотримується монотеїстичної релігії (зокрема християнин), повинен розглядатися як *гер тошав*.

Чимало й проміжних думок. Наприклад, ціла низка авторитетів вважає, що почесного статусу *гер тошав* можуть удостоїтися тільки істинні монотеїсти, можливо, й мусульмани, але аж ніяк не християни. Та це ще не все. Дехто з прихильників цієї думки стверджує, що мусульманин — у крайньому разі — як справжній монотеїст може здобути статус *гер тошав* у повному розумінні цього слова і скористатися всіма перевагами, які цей статус надає, в той час як інші вважають, що мусульманин доступний лише неповний статус *гер тошав*, який полегшує його становище тільки щодо деяких галахичних регуляцій, але далеко не всіх і не в усіх випадках.

Таким чином, необхідно констатувати, що порушені вище термінологічні питання досить складні, і їх неможливо проаналізувати детально в рамках нашої праці.

Сума єврейських галахичних джерел про ставлення до неевреїв

1. Убивство нееврея і порятунком його життя

1.1 Згідно з єврейським законом, будь-який ідолопоклонник (і єврей, і нееврей) має бути засуджений до страти відповідним судом. Ідолопоклонством вважається проголошення божественним будь-якого предмета чи явища між авраамітами, термінологічного чи духовного, за винятком єдиного Бога, до того ж і тоді, коли це проголошення реалізується через культову дію (наприклад, молитви, жертвоприношення, обкурювання ладаном та ін.), і тоді, коли ідолопоклонник публічно декларує свою віру в божественний об'єкт.

Деякі з сучасних релігій, наприклад, іудизм, буддизм і зороастризм є, на думку усіх без винятку єврейських авторитетів, абсолютним ідолопоклонством. Що ж до християнства, то існують суперечності між авторитетами, одна більшість з них вважає його ідолопоклонством. З іншого боку, іслам ідолопоклонством не вважається.

У нинішніх умовах жоден єврейський релігійний суд не уповноважений ухвалювати смертні вирoki, засуджувати людей до тілесних покарань і навіть до встановлених Торой штрафів. Тому єврейські суди не можуть розглядати і справи про ідолопоклонство.

З огляду на це було встановлено, що в часи, коли не існує відповідного уповноваженого суду, будь-який єврей має право і навіть повинен убити єврея, який беззаперечно є ідолопоклонником (так само як і єврея, який сумнівається у божественності авторитетів Галахи, зокрема атеїста і агностика), — його життя проголошується таким, яке втрачає святість. Щоправда, авторитети пізніших часів постановили, що цей закон у нашій дії вже не діє.

Що ж до ідолопоклонників-нееврей (і всіх інших неевреїв, які не виконують семи заповідей нащадкам Ноя), то для такого часу встановлено такий закон: єврей не повинен убивати їх, однак йому забороняється їх рятувати.

(Закінчення на 11–12-й стор.)

УКРАЇНСЬКИЙ КОНСЕРВАТОР

№7

газета в газеті Української Консервативної партії

✓ Духовний вимір

На запитання нашого кореспондента відповідає відомий учений, ректор Міжрегіональної Академії управління персоналом, один із лідерів Української Консервативної партії Микола ГОЛОВАТИЙ

«Важливе внутрішнє прагнення людей — бути незалежними»

— Микола Федоровичу, нині в суспільстві жваво дебатується проблема національної ідеї. Ви ж досліджуєте її як учений, глибоко й переконливо, на мій погляд. Цікаво, чому Ви торкнулися саме цієї надзвичайно важливої для нинішнього суспільного розвитку проблематики? Якої ваги надаєте їй у своїй науковій діяльності?

— Парадокс, але вся система освіти, яка існувала раніше, не змушувала замислюватися насамперед над тим, що справді рухає людьми, спільнотами, суспільствами, країнами. Навіть мені як історик не доводилося про це щоось читати. Понад те, більшість авторів, які ці проблеми для нас, для України розробляли на теренах колишнього СРСР, були практично закриті. Твори Липинського, Михновського, Донцова, інших авторів для мене були взагалі невідомі. І це було об'єктивно в тій колішній системі, і тут нічого не вдієш. Коли на межі 70–80 років минулого століття я вперше прочитав їхні твори, то збавну: людей згуртовує ідея. Комуністична, соціалістична чи якась інша. Згодом зрозумів, що така ідея може бути тільки національною, і почав з'ясовувати, що вона має собою являти, аби згуртовувати навколо себе людей. Мені як ученому досліджувати цю тематику досить цікаво, адже її серйозно «заїдали» ще й у теоретичному плані. Кожен трактує її на свій розсуд. Одні бачать національну ідею в об'єднанні держави на економічних засадах, інші — за релігійною ознакою.

— А ви?

— Я бачачу проблему об'єднання за національною ідеєю насамперед як ідею внутрішнього, душев-

ного прагнення людей бути незалежними й жити в незалежній державі. До того ж на перший план мають виступати духовні засади, а не матеріальні чи якийсь інший зиск. І доки в Україні духовні засади не будуть до-

вані в мальовничій місцині під Білою Церквою, що доля українського села здавен хвилює Вас, Микола Федоровичу. Тож цікаво довідатися, яким бачиться Вам село нинішнє, що воно здобуло, що втрати-

ло не робимо й нині, і всі розмови про пріоритетний розвиток агропромислового комплексу розмовами так і залишаються. Інакше ми були б найбагатшою країною, гідною пошанування у світі. Сподіваюся, мої онуки, а може, ще й діти, житимуть у такій щасливій і забезпеченій країні.

Микола ГОЛОВАТИЙ:

«ДЕРЖАВНИЦЬКА ІДЕЯ — ЦЕ ІДЕЯ НАЦІОНАЛЬНА»

мінючими, доти говорити про перспективи серйозного інтенсивного розвитку держави немає жодних підстав. Бо матеріальні засади — то вже результат духовного творення людей у будь-яких сферах. У нас же донині все залишається у перевернутому стані. Кажуть: підуть економічні реформи — почнемо краще жити, утвердиться духовність, набуде розвою культура. Це не так. Європа, США, інші країни давно довели, що пріоритет матеріального — то шлях до загибелі цивілізації, окремих націй і народів. Якби від мене, скажімо, залежала постановка й розвиток соціальної політики у державі, я на перший план поставив би освіту, культуру, національну традицію, розвиток духовності. Це те, що єднає і є базисом для національної ідеї, а отже, для державотворення. Оскільки ми живемо в яскраво вираженій національній державі, то нам просто не залишається нічого іншого, як будувати національну державу. І починати треба з національної ідеї.

Українська

Держава мала б формуватися з села

— Знаю, що час від часу Ви приїжджаєте у свої чарівні й неповторні Гребінки, розташо-

ло, яким постало перед очима людини, котра пам'ятає його і повесним, і часу пізнішого; людини, яка родом із села, де ми століттями черпали і народні традиції, і народну мораль, що ґрунтувалася на вірі в Бога?

— Колишнє село, село минулого, не такого вже й віддаленого часу, було біднішим, нужденним, але, на мій погляд, щасливішим, демократичнішим, відвертішим, добрішим — таким, що згуртовувало людей. Бідність, як не парадоксально, згуртовує, і, навіпаки, багатство роз'єднує, розбещує. Це також одна із суперечностей, яку людство має подолати. Багато в чому сучасне село мені по-справжньому шкода. Адже ми є хліборобською, общиною державою, ми починаємося з села. І десятиліттями тільки те й робили, що руйнували його. Індустріалізацію здійснювали за рахунок села, під цим приводом, по суті, пограбували його; голodomори насамперед на ньому, на селі нашому, позначилися, і не лише в демографічному сенсі; село постійно, відколи у нас існує бажання мати свою державу, було ніби її заручником. Праця, піт і кров залишилися після всіх численних новацій. Як національна держава ми мали б формуватися, безумовно, із села. Але, на жаль, цю-

«Християнські чесноти властиві мені генетично, від природи»

— Запитання про віру у Вашому житті й ставлення до неї. Наскільки важливе для Вас відчуття Бога чи сили, яка, за твердженням теологів, навколо нас, над нами та, зрештою, й у нас самих?..

— Людина я не релігійна, але переконаний, що є над нами сила, якій підвладне людське життя. Знаєте, Олександр, часто ловлю себе на відчутті того, що в якомусь іншому моему житті щось подібне зі мною уже траплялося. Очевидно, це надзвичайно складні процеси, пов'язані з психікою. Водночас глибоко переконаний, що людина не могла бути запрограмована Богом лише на якіхось 70–75 років життя.

Надто мало для такої досконалої й високоорганізованої істоти. Навпевно існують інші світи, інші види свідомості, яких ми за браком знань не можемо пояснити.

— Чи маєте кредо, яким керуєтесь у житті, зважаючи на все розмаїття його обставин?

— Якогось єдиного життєвого кредо у мене ніколи не було, немає його й зараз, натомість є набір певних цінностей, якими й послуговуюся, бо вва-

вторюю, не вважаю людиною релігійною.

— Втім, колеги відзначають у Вашому характері такі християнські риси, як терпіння, толерантне й за будь-яких обставин поважливе ставлення до підлеглих. А ще повідали мені «по секрету», що неодноразово бачили, як перед початком робочого дня Ви заходили до каплички, розташованої біля президії Міжрегіональної Академії

має часу. А він, час, і справді пришвидшується неймовірно, важливо не розгубитися, покинути й думку зійти з життєвої дистанції; навпаки, спробувати розрахувати на ній наявні творчі сили, яких у мене, переконаний, не менше, ніж у юності. До речі, тоді я займався легкою атлетикою (кандидат у майстри із цього виду спорту), тож знаю, приміром, що таке прискорення на фініші... Нині у мене вишло близько двох десятків книжок, маю понад двісті друкованих праць. Вони не є відкриттям для світу, але мій погляд на гарячі точки й проблеми буття в них, безумовно, є. Принаймні сподіваюся на це. Я не звик зупинятися в дорозі, і як стаєр на дистанції, долаю її з вірою, що перед фінішем приїде друге дихання і я встигну більше, ніж вдалося досі. Хочу написати ще чимало книжок, щось з'ясувати для себе і людей.

— Для вас, очевидно, важливий такий погляд на життя: «Вотрепетні явища буття — через осмислення його з сучасного наукового погляду»..

— Безумовно, надзвичайно приємно, коли крізь призму свого бачення ти чи інших проблем можеш поділитися своїми думками з іншими. Щоразу тішуся можливістю викласти їх на папері, в статті, в журналістському дослідженні, зрештою, в книжці. Може тільки вкотре пошкодувати, що раніше не займався наукою. Краще б, звісно, починати десь років із 25–30, хоча, стверджують науковці, розквіт творчої, духовної діяльності припадає на 60–70-річний вік. Шкода тільки, що людина більше не живе. Але життєвий досвід нині маю такий, що він дає мені можливість відкидати щось несуттєве й неважливе. А обирати натомість найголовніше, писати про найголовніше, говорити про найголовніше, тобто не збиватися на дрібноту. Настав мій зоряний час, я хочу скористатися ним сповна.

Вів розмову
Олександр
КАВАНКО

управління персоналом.

— Такі одвічно християнські чесноти, як довготерпіння, розуміння й співчуття іншим, співпраця з іншими, допомога ближньому властиві мені генетично, від природи, з діда-прадіда. Бо такою у нас була вся родина, така, якцо хочете, у мене генетика. Вважаю, що мені з нею дуже по-талановито. Як і з генетикою фізичною. Адже досі я практично не знаю, що таке лікарня, що таке вживати ліки, оперуватися. Переко-наний, що більшість української нації має таку ж природну генетику. Тільки, на превеликий жаль, штучні катаклізми, які ми останнім часом пережили, немилосердно прочесали націю, яку Всевишній створив для вражаючого економічного й духовного розвою. Недаремно Україна народилася під знаком Венери, а Венера — найбільш прогресивна й потужна планета. Насамперед духовно, внутрішньо...

— А яких людей Ви не сприймаєте чи, можливо, й боїтеся?

— Тих, які знічев'я, так би мовити, на рівному місці можуть тебе образити, принизити... Нічого не можу протиставити хамству, часом відчуваю розпач від того, що такі люди існують. Ніби в їхній подобі природа витворила щось антилюдське. Можливо, й диявольське, біблійною мовою кажучи. Ще не люблю людей самозакоханих, власне «его» завжди притамовую в собі; натомість дуже ціную думку інших, яка для мене є своєрідною другою совістю. Поважаю людей, які щиро живуть у вірі Господній. Бо у них елемент прощення, доброти, внутрішньої порядності значно розвиненіший, ніж у людей, далеких від християнської ідеї, від Бога взагалі. Хоча себе, по-

Не варто зупинятися в дорозі

— Кажуть, що з віком час пришвидшується. Чи нема у Вас такого відчуття?

— Так, і через те мені шкода гаяти час. Тож намагаюся не марнувати його, нічого не відкладати на потім, бо вважаю, що одна година нині варте двох завтра. Час розслабитися для мене настає саме тоді, коли на це вже... не-

ВІДСТОЇМО ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПРОСТІР УКРАЇНИ

ЗВЕРНЕННЯ

Української Консервативної партії

до Президента України В. А. Ющенка,

Голови Верховної Ради України В. М. Литвина,

Прем'єр-міністра України Ю. В. Тимошенко з приводу

майнової суперечки між Державним комітетом

телебачення і радіомовлення та Національною радою

з питань телебачення і радіомовлення

Шановні перші особи Української держави!

Розпорядження Кабінету Міністрів України № 253-р від 12 липня 2005 року «Про розміщення Національної ради з питань телебачення і радіомовлення» привело до жорсткого протистояння двох відомств, у повноваженнях яких здійснювати регуляторні функції в українському інформаційному просторі. Майнова суперечка поступово переростає в політичне протистояння, спрямоване на знищення або суттєве ущемлення функціональних можливостей легітимного державного органу (Державного комітету телебачення і радіомовлення) та його підміну не передбаченим українським законодавством утворенням (Національною радою з питань телебачення і радіомовлення).

З 26 по 29 липня 2005 року керівництво і співробітники Держкомтелерадіо не могли потрапити до своїх робочих місць на вул. Прорізній, 2, оскільки приміщення Комітету самовільно захопили і незаконно утримували працівники і керівники Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення. 28 липня представники Нацради викрали службові документи Держкомтелерадіо, про що з гордістю повідомили на прес-конференції, а також захопили і утримували заручника, що також було зафіксовано у відповідних актах працівниками Шевченківського РУГУ МВС України у м. Києві.

Показово, що зазначені дії керівництва й представники Нацради вчинили після зустрічі в.о. голови Комітету А. Л. Мураховського та заступником Голови Нацради І. Ф. Курсом і підписання 23 липня 2005 року протоколу про наміри щодо розміщення підрозділів Національної ради на першому етапі. Згідно з цим протоколом Держкомтелерадіо звільнив для Нацради кімнати на 2, 3 і 4 поверхх, окрім кімнати № 413, у якій розташовано архів (це передбачено протоколом). Однак амбітному керівництву Нацради цього було замало, і воно, порушуючи власні ж

домовленості, 26 липня почало війну ще й за п'ятий поверх будинку на Прорізній, 2.

Водночас Держкомтелерадіо України як центральний орган виконавчої влади й надалі зобов'язаний забезпечувати виконання покладених на нього завдань державного управління в інформаційній та видавничій сферах, а також (згідно зі ст. 11 Закону України «Про державну службу») забезпечити права державних службовців на створення здорових, безпечних та належних для високопродуктивної роботи умов праці. Однак

Розпорядженням Кабінету Міністрів України № 253-р від 12 липня 2005 року «Про розміщення Національної ради з питань телебачення і радіомовлення» не визначено нове місце розташування Держкомтелерадіо. У зв'язку з цим Держкомітет у разі повного виселення з приміщення на Прорізній, 2, втрачає юридичну адресу, а разом із нею і статус юридичної особи (суб'єкта господарювання). З цих же причин зазначене Розпорядження Кабінету не є достатньою юридичною підставою для звільнення нинішніх приміщень Держкомтелерадіо України і їх передачі в оперативне управління Національною радою.

На жаль, засоби масової інформації (особливо телебачення і радіо) мало і не належним чином висвітлюють сутність і перебіг скандалу між Держкомтелерадіо і Нацрадою. Дається взаки залежності цих ЗМІ від Нацради, яка виступає, головним чином, як розпорядник ліцензій на радіо- і телебачення.

Основною причиною появи зазначеного Розпорядження Кабінету і спричиненого ним скандалу, вочевидь, є початок боротьби за переділ сфер впливу в інформаційному просторі країни напередодні виборів 2006 року, намагання послабити можливості Держкомтелерадіо і посилити вплив Нацради.

Ще одна, не менш суттєва, причина негідної й брутальної поведінки керівництва Нацради — зв'язок відомства у Верховній Раді, який гряде 1 листопада 2005

р. Установа, яка має 160 осіб кадрового складу по всій Україні, зокрема в Києві — 130, фактично не має жодних конкретних і позитивних результатів своєї діяльності. Звітувати фактично нема про що, хіба про свою деструктивну політику в українському інформаційному просторі. Єдиним виходом із такої ситуації є провокування скандалу і звинувачення інших у тому, що, мовляв, не дають працювати.

У зв'язку з викладеним вище, Українська Консервативна партія засуджує політику і поведінку керівництва Національної ради з питань телебачення і радіомовлення України і вимагає:

1. Визнати Національну раду з питань телебачення і радіомовлення України як позавідомчий, неконституційний орган не легітимним і зайвим утворенням, що стоїть на заваді розвитку українського інформаційного простору, і ліквідувати її 1 листопада 2005 р. під час відповідних слухань у Верховній Раді України.

2. Скасувати Розпорядження Кабінету Міністрів України № 253-р від 12 липня 2005 року «Про розміщення Національної ради з питань телебачення і радіомовлення».

3. Повернути приміщення за адресою Прорізній, 2 Державному комітету телебачення і радіомовлення України.

4. Реорганізувати Державний комітет телебачення і радіомовлення України й перейменувати його на Державний комітет інформаційної політики України згідно з функціями, які він реально виконує — здійснення національної інформаційної політики, регулювання ліцензування радіо- і телепростору та частот, розвиток поліграфічної галузі, друкованих засобів масової інформації та книговидавництва в Україні.

5. Нинішній владі та іншим політичним силам припинити будь-які спроби незаконного перерозподілу інформаційного простору України задля власних інтересів.

Президія
Національної Ради
Української
Консервативної
партії

«ПОМАРАНЧЕВА» ВЛАДА — НА МЕЖІ ЗРАДИ НАЦІОНАЛЬНИХ ІНТЕРЕСІВ

Президентіві
України
В. А. ЮЩЕНКУ
Голові Верховної
Ради України
В. М. ЛИТВИНУ

Прем'єр-
міністрові України
Ю. В. ТИМОШЕНКО

Високодостой-
ним владикам
і отцям християнських Церков
в Україні

Керівникам,
активістам націо-
нально-патріотич-
них партій і громадських органі-
зацій та ЗМІ

Щонайменше від часу проголошення В. А. Ющенком у 2002 р. м'яко кажучи, хибного й антиукраїнського наміру «рішуче протидіяти проємам націоналізму», більшість українських патріотів зрозуміли й ширі застерігали український народ, що так звана «нашоукраїнська» команда загальною відстоюваністю не стільки українські, скільки антиукраїнські інтереси. Хоч тоді ще жевріла іскра надії, що ющенківці схамнуться, покаються й виправляться. Та, на жаль, цього не сталося...

Господь наш Ісус Христос наголює: «Стережіться фальшивих пророків, що приходять до вас у овечій одежі, а всередині — хижі вовки. По плодах їхніх ви пізнаєте їх...» (Мт. 7:15-20). Після піврічного терміну президентства В. Ющенка, дії чи бездіяльності його уряду кожен українець боляче відчув на собі «плоди» нібито нової «помаранчевої, нашоукраїнської» (вкупі з ботвіцями й соціальстами) влади, насамперед у різкому зростанні цін і тарифів буквально на все без винятку. Грунтовні переорганізації «плоди» цієї влади, голова ЦП ВО «Тризуб» ім. С. Бандери Дмитро

Ярош справедливо підсумовує: «Помаранчева» революція, ліквідація антинаціонального режиму Кучми, прихід до влади лівої та космополітичної «нової команди»

Президента Ющенка не тільки не вирішило головного питання сучасності — створення Української національної соборної держави, держави української нації на українських етнічних землях, а й суттєво погіршило становище українців в Україні, які позиції націоналістичних сил.

«Помаранчева» революція — «революція мільйонерів проти мільярдів», звісно ж — неукраїнських загальном, — ланкінчно режомує патріоти, зокрема і народний депутат України, голова ВО «Свобода» Олег Тягнибок, «Програма захисту українців» якого саме на часі, як парадоксально це не звучить. Ще більш каєтєгорично, хоча й справедливо, стверджує голова Української Консервативної партії, президент МКА, МАУП Георгій Шокін: «...Україна, на жаль, ще не мала своєї української влади. Команди Кравчука, Кучми, Януковича, Ющенка більше нагадували і нагадували досі різновиди колоніальної адміністрації, яка виконує вказівки Росії або Європи і США. Примітивізм, неукраїнськість і вроджена підступність — ось головні характеристики цих колоніальних адміністрацій, які вважають себе належними до космополітичної псевдоеліти, а не до Українського народу. Однак час такої влади завершується. І з кожними виборами... влада ставатиме ще раз більше українською» (Персонал Плюс, 2005, № 29).

І якщо досі хтось ще мав якісь сумніви

щодо правдивості таких і подібних висновків справжніх християн і патріотів щодо так званої «помаранчевої» влади, то остаточно перекреслив їх.

Не все ще втрачено. Бог не в силі а в правді! Не помиляється той, хто нічого не робить. І, головне, кожному християнину та патріоту не обійшло вчасно й чесно визнати, що український народ вкотре чинично ошукали «помаранчеві» революціонери.

Якщо справжні патріоти й християни об'єднуються за покликом нашого пророка Тараса Шевченка, то тоді час колоніальної, антиукраїнської, «помаранчевої» влади так справді завершиться, як зазначає Георгій Шокін: і вже на парламентських виборах до Верховної Ради України та місцевих рад у 2006 році патріотичні, християнські, консервативні, справді, українські сили матимуть шанс не тільки увійти до парламенту, а й здобути на них суттєву перевагу. Зокрема — за допомогою забезпечення квоти чи порційного представництва українців в усіх органах влади, як це зрештою є загальною визнаною нормою у тому ж таки Ізраїлі.

Хто б що не говорив, як би вороги України не зомбували українців, але революція частково розбудила Український Народ з багатовікового латентного сну і частково об'єднала українців. «Революція погодилася, щоб її назвали Помаранчевою. Бо це ніби красиво. Безкровна і помаранчева. І жодної зради про національну єдність, — справедливо зауважує відомий кіноценарист Юрій Іленко. — Фальсифікатори вдягнули Ре-

волюцію у карнавальні помаранчеві шалики по тридцять гривень за штку і помаранчеві стрічки «на шару». Проте Революція була і є Національною. Саме у цьому її феномен. Національна Революція об'єднала націю на початку ХХІ сторіччя, і цього вже ніхто ніколи не зможе заперечити. Тому вона є і буде навіки Національною Українською Революцією, а сіоністські ідеологи та їхні недолугі українські підголоски шалено наполагали, муть на її помаранчевості. Хоча помаранчі в Україні не ростуть, вони, помаранчі, навіки, ростуть на Голанських висотах, тобто в Ізраїлі (Українська газета Плюс, 2005, №24). Тому не можна не погодитися з висновком відомого професора філософії й політології Григорія Мусієнка під час його виступу на IV Всесвітній науковій конференції «Діалог цивілізацій: сіонізм — найбільша загрозза світовій цивілізації» в Києві: 3 липня 2005 року: «В остаточному підсумку треба визнати, що Помаранчева революція за своєю суттю стала сіоністською революцією. А тому обов'язок справжніх патріотів — продовження позитивних здобутків «Помаранчевої революції» у повноцінну Національну Революцію, а пропагування слогану «Помаранчева революція» розцінювати як піар антиукраїнських сил на вибори 2006 р.»

Громадська
організація «Наша
Україна —
Тернопільщина»
Тернопільська
обласна організація
Української
Консервативної
партії

3 серпня
2005 року

Резонанс

«СХИЛЯЮСЬ ПЕРЕД МУЖНІСТЮ ВІТВИЦЬКОЇ...»

Шановна редакціє! Беручись за перо, щоб написати вам, гдала один давній вислів: мій дім — там, де моя бібліотека. Ніби про мене й про більшість моїх колег хтось із мудрих світу сказав. Адже за фактом я — бібліотекар, давно працюю з книгою, спілкуюся з читачами різних поколінь, насамперед — із юними шанувальниками слова. Не з чутко знаю, що це за професія, яких самовідданих і закоханих у книгу й бібліотечну справу людей вона потребує. Якій тяжкій тирича пережила і книга, й вітчизняна

бібліотечна справа. Та й нині переживає...

Хоча все це ніби на другий план відійшло, коли в попередньому випуску «Українського Консерватора» я прочитала статтю Олександра Кавуценка «Протистояння». Нестільки захопила мене розповідь про долю Євгенії Іванівни Вітвицької, якій доводиться не просто працювати, а боротися, щоб українське слово звучало в російському, та твердженнями шовіністичних невігласів, містичних Севастополі.

Боронити Слово і дім, де воно живе, де живе Книга, — хіба це не саможертвність, не щоденний подвиг

жінки, котрій доводиться долати опір владних чиновників?

Іх хочеться запитати: чи, бува, у владному потьмаренні не забули вони, що без книги, без бібліотеки кожен із них не мав би ні освіти, ні посади, яку нині обіймає.

Схиляюсь перед мужністю Вітвицької. Знаючи про суди, які доводиться витримувати Євгенії Іванівні, хочеться стати поруч із нею. І морально не тільки я, а й мої колеги — там, у Севастополі, в обороні єдиної української бібліотеки, якою опікується Євгенія Іванівна Вітвицька. Щоб не почувалася вона самотньою,

шлемо їй оце слово на підтримку, а також два десятки книг від столичних колег.

Нехай звеселиться її серце.

Дякуючи редакції «Українського Консерватора» за публікацію в газеті під промовистою назвою «Протистояння», вірою, що в цьому протистоянні переможе справедливість, правда, а не олка. Що буде у Севастополі українська бібліотека. А з часом — і не одна.

Ганна ЯРЕМЕНКО,
головний бібліотекар
Державної бібліотеки України
для юнацтва

Влада і мораль

Проблема перерахунків пенсій колишнім військовослужбовцям та працівникам правоохоронних органів, безумовно, хвилює мільйони пенсіонерів та членів їхніх родин.

Держава не тільки порушує конституційні права зазначеної категорії пенсіонерів, а й штучно поділила їх на тих, хто отримує, і не отримує перераховані пенсії та відповідні компенсації.

Українська Консервативна партія публікує висновок науково-правової експертизи з обґрунтуванням права пенсіонерів-військовослужбовців на перерахунок пенсій і отримання компенсацій. Вимагаємо від Президента України, Верховної Ради та Уряду вирішити штучно створену державою проблему військових пенсіонерів. Будемо контролювати дії влади на висновок науково-правової експертизи.

Зацікавлені громадські організації та пенсіонери можуть звертатися по правову допомогу до юридичної служби Української Консервативної партії.

ВИСНОВОК науково-правової експертизи щодо права військових пенсіонерів на перерахунок пенсій при збільшенні грошового забезпечення відповідних категорій військовослужбовців та на отримання різниці в пенсії за минулий час, але не більш як за 12 місяців.

Експерт з політико-правових питань, кандидат юридичних наук В.І.Перець здійснив науково-правову експертизу з таких питань:

1. Як розуміти поняття «грошове забезпечення», що міститься в Законі України від 09.04.1992 року № 2262-ІІ «Пенсійне забезпечення військовослужбовців, осіб начальницького і рядового складу органів внутрішніх справ та деяких інших осіб»? Чи були складовою «грошового забезпечення» щомісячні виплати (доплати) військовослужбовцям, які проводились до 2005 року відповідно до указів Президента України і постанов Кабінету Міністрів України?

2. Чи мають пенсіонери-військовослужбовці право на перерахунок пенсії, сплату її повної суми з часу перерахунку та отримання різниці пенсії за минулий час, але не більше як за 12 місяців?

Підставою для проведення цієї експертизи є Закон України «Про наукову і науково-технічну експертизу та угода між експертом і народним депутатом України А.І.Доманським.

Об'єктом дослідження стали норми чинної Конституції України, Законів України від 05.11.1991 р. № 1788-ХІІ «Про пенсійне забезпечення» (ст. 4), від 09.04.1992 р. № 2262-ХІІ «Про пенсійне забезпечення військовослужбовців...», інші закони з питань пенсійного забезпечення цієї категорії громадян, постанови КМУ, міжнародні та відомі нормативно-правові акти (всього проаналізовано 19 нормативно-правових актів).

Обставини, які обумовлюють необхідність надання висновку науково-правової експертизи.

Замовником, заці-

кавленими громадськими організаціями ветеранів надано матеріали, в яких міститься така інформація: відповідно до ст. 43, 51 і 63 Закону України від 09.04.1992 р. № 2262-ХІІ «Про пенсійне забезпечення військовослужбовців...», пенсіонери отримали право на автоматичний перерахунок своїх пенсій у разі збільшення рівня грошового забезпечення відповідних категорій військовослужбовців, що проходять військову службу, а також на отримання різниці в розмірі перерахованих пенсій за минулий час, але не більше ніж за 12 місяців. В умовах тоталітарного, кланово-олігархічного режиму пенсійні підрозділи відповідних відомств, за відсутності бюджетних фінансування, пенсії військовослужбовцям, при порушенні Закону, не перераховували, хоча для цього були підстави. На звернення пенсіонерів щодо перерахунку пенсій надходили негативні відповіді. Однак частині з них пенсії були перераховані та виплачена компенсація за попередні 12 місяців на підставі рішень судів.

2004 року звернення до судових органів з вимогами про перерахунок пенсій стали масовими. Цьому також сприяли: а) акції протесту проти підготовленого проекту постанови Пленуму Верховного Суду України, його відкликання Головою ВСУ з апеляційних судів регіонів та розпорядження прийняти і розглядати позовні заяви пенсіонерів; б) агітаційна робота Штабу кандидата в Президенти В.А.Ющенка, розповсюдження брошури із зразками позовних заяв пенсіонерів-військовослужбовців та методичними рекомендаціями. Внаслідок чого ще декілька тисяч пенсіонерів на підставі рішень судів отримали перераховані пенсії і відповідні компенсації.

Попередній Уряд фактично оголосив війну пенсіонерам у намаганні не допус-

тити подальший перерахунок пенсій. Водночас, як наразі стало відомо, продовжувалося розкрадання бюджетних коштів, привласнення суспільного багатства, пограбування народу кланово-олігархічним режимом. 23 грудня 2004 року в.о.

бовців... (№ 2262-ХІІ), прийнятого за попереднього кланово-олігархічного режиму, складовою якого була значна частина Парламенту — законодавчого органу держави. Пенсіонери болісно сприйняли відповідь ВСУ з констатацією,

Йдеться про мільйони виборців. У громадських організаціях ветеранів, інвалідів, офіцерів вважають, що у влади немає законних підстав і вона не зважиться позбавляти пенсіонерів пенсій і компенсацій, які вже виплачуються за

№ 1769-ІV повністю гармоніює з дорученням в.о. Прем'єр-міністра України М.А.Зарова, яке наводилось. Пенсіонери вважають, що в 2004 і попередні роки влада діяла скоординовано проти них, а Закон № 1769-ІV став наслідком пошуків дати в обхід Конституції, міжнародних правових актів, економії коштів на непрацездатних і хворих.

Дослідження питання: «Як розуміти поняття «грошове забезпечення», яке міститься в Законі України від 09.04.1992 р. № 2262-ХІІ «Про пенсійне забезпечення військовослужбовців...»? Чи були складовою «грошового забезпечення» щомісячні виплати (доплати) військовослужбовцям, які проводились до 2005 р. відповідно до Указів Президента України і постанов КМУ?»

Аналіз ст. 4 Закону України від 05.11.1991 р. № 1788-ХІІ «Про пенсійне забезпечення», ст. 43, 51 і 63 Закону України від 09.04.1992 р. № 2262-ХІІ, інших законів, постанов КМУ, відомчих нормативно-правових актів дає підстави для висновку, що видами грошового забезпечення військовослужбовців є:

1. Посадовий оклад.
2. Оклад за військове (спеціальне) звання.
3. Процентна надбавка за вислугу років.
4. Доплати за:
 - наукове звання і науковий ступінь;
 - кваліфікацію;
 - умови служби;
 - інші щомісячні додаткові види грошового забезпечення;
 - премії.

Змістовне тлумачення та зіставлення норм, в яких йдеться про грошове забезпечення військовослужбовців, свідчить, перше, що в поняття «грошове забезпечення» включаються всі щомісячні виплати і доплати. Не входять до складу «грошового забезпечення» разові виплати.

По-друге, перелік додаткових видів грошового забезпечення, передбачений постановою КМУ від 06.04.1998 р. № 452, іншими нормативно-правовими актами, не є вичерпним: в подальшому можуть вводитися інші види додаткових видів грошового забезпечення. Зараз наведені вище положення не потребують подальшого обґрунтування тому, що вони визнані в тисячах рішень судів, п. 5 постанови Пленуму ВСУ від 15.04.2005 р. Закони України від 15.06.2004 р. № 1769-ІV.

Чи мають пенсіонери-військовослуж-

бовці право на перерахунок пенсії, сплату її повної суми та отримання різниці в розмірі пенсії за минулий час, але не більше як за 12 місяців?

Ст. 43, 51 і 63 Закону України № 2262-ХІІ на день прийняття нині чинної Конституції України закріпили право кожного пенсіонера на перерахунок пенсії у випадку підвищення грошового забезпечення відповідних категорій військовослужбовців, а також на виплату різниці в розмірі пенсії, але не більш як за 12 місяців. Ст. 48 Основного Закону держави встановила, що «Кожен має право на достатній життєвий рівень для себе і своєї сім'ї, що включає достатнє харчування, одяг, житло». Потрібно врахувати здоров'я пенсіонерів та надвисоку ціну ліків. На них пенсіонер здебільшого в середньому витрачає до 2/3 своєї пенсії.

Зазначене вище свідчить, що скасування права пенсіонерів на перерахування їхніх пенсій, у випадках збільшення грошового забезпечення відповідних категорій «діючих» військовослужбовців, суперечить Конституції України.

Щомісячні виплати, доплати і премії, встановлені Указами Президента України від 23.02.2002 р. № 173, від 04.10.1996 р. № 926, від 22.03.2003 р. № 289, від 05.05.2003 р. № 389/2003, від 24.04.2003 р. № 370, постановою КМУ від 22.05.2000 р. № 829, є складовою грошового забезпечення. Тому кожен пенсіонер-військовослужбовець має і має право на автоматичне перерахування пенсії і отримання різниці в пенсії за попередні 12 місяців.

Пункт 2 «Прикінцевих положень» Закону України від 15.06.2004 р. № 1769-ІV суперечить Конституції України. Зазначимо, що аналогічний підхід повинен бути і стосовно ст. 51 Закону України № 2262-ХІІ в частині виплати різниці в пенсії за попередні 12 місяців. Обов'язок перерахунку пенсій, причому автоматично, без надання пенсіонером будь-яких додаткових документів, покладено на пенсійні органи. Невчасні перерахунки можуть бути тільки з вини останніх. Тому обмеження виплат перерахованої пенсії останніми 12 місяцями є фактичним перекладанням вини держави та її органів на пенсіонерів, що суперечить ст. 3 Конституції України.

Василь ПЕРЕЦЬ, експерт з політико-правових питань, кандидат юридичних наук

ПЕНСІЇ МАЮТЬ ВІДПОВІДАТИ ТРУДОВОМУ ВНЕСКУ

Прем'єр-міністра України М.А.Зарова, на підставі звернення Міністерства фінансів, звернувся до керівників Мінборони, СБУ, МВС, МНС та ДПА з такою вимогою: «Прошу вжити заходів щодо упередження прийняття та оскарження рішень відповідних судів стосовно перерахунку пенсій...»

Грубе втручання в діяльність судів не тільки залишилося без відповідальності, але і було «прийнято до виконання» Верховним Судом України. Пленум ВСУ в постанові від 15.04.2005 р. без аналізу відповідних статей Конституції України та без їх застосування як норм права дій до роз'яснення такої позиції може мати згубні наслідки для самої влади.

По-перше, влади не вдалося розколоти громадські організації ветеранів. Пенсіонери, яким зроблені перерахунки, підтримують тих, права яких продовжують порушуватися. Вони спільно організовують масові акції протесту.

По-друге, пенсіонери-військовослужбовці та члени їх сімей знаходять підтримку в суспільстві.

що роз'яснення Пленуму ґрунтуються на його правових позиціях і «вони не є безумовно обов'язковими для судів нижчого рівня».

Фактично всі суди України на підставі роз'яснень Пленуму зараз не задовольняють позови пенсіонерів.

У середовищі пенсіонерів-військовослужбовців поширена думка, що роз'яснення Пленуму ВСУ фактично є намаганням частини нової влади скористатися антипенсійним, аморальним законом, прийнятим за попередньої влади, а отже, — зрівняти виконання передвиробчих зобов'язань Президента України. З політичного погляду така позиція може мати згубні наслідки для самої влади.

По-перше, влади не вдалося розколоти громадські організації ветеранів. Пенсіонери, яким зроблені перерахунки, підтримують тих, права яких продовжують порушуватися. Вони спільно організовують масові акції протесту.

По-друге, пенсіонери-військовослужбовці та члени їх сімей знаходять підтримку в суспільстві.

В іншому випадку необхідно підготувати і розглянути десятки тисяч касаційних скарг. Подальше відволікання від основних обов'язків працівників держустанов буде непродуктивним. Уже зараз в судах пенсіонерам протистоять старші інспектори з особливих доручень МВС України як представники відповідної влади. Зрозуміло, що за таких умов боротьба зі злочинністю і зловживаннями у власному відомстві нікому. Штучне створення державою нерівних умов для пенсіонерів — неприйнятне у демократичній, соціальній, правовій державі (ст. 1 Конституції). Реалізуючи вимоги ст. 3 Основного Закону, держава навіть у випадку правової помилки стосовно десятків тисяч пенсіонерів, повинна бути послідовною, тобто перерахувати пенсії та сплатити компенсації решті пенсіонерів. Тим більше, що це відповідає принципам соціальної держави та ст. 46 Конституції України. Однак помилки не було, прийняття спрямованого проти пенсіонерів Закону

I. ІСТОРИЧНІ
ІДЕЇ УКРАЇНИ

Першу велику месіаністичну ідею князів України, **Ідею Святої Русі** від Володимира до Юрія II украла нам Москва, оплюгавивши її кров'ю азійського деспотизму.

Другу месіаністичну ідею козацької України, **Ідею лицарів Хреста святого** від князя Байди Вишневецького до Калнишевського під булавою гетьманів з високою стилем з українського бароку нам оплюгавила історія, накинена північними сусідами.

Третя месіаністична ідея української нації — **Ідея федерації всіх слов'ян** у формі конфедерації вільних народів, ідея Кирило-Мефодіївського братства, висловлена в «Книзі биття українського народу», — пропала теж, затоптана в болото та злегковажена сусідами. Тарас Шевченко оплакав її смертю кровавими сльозами та ставив нову Україну «без холопа і без пана», — а другий наш геній, Микола Гоголь, висміяв російською мовою сміхом руїни Росію Петра Великого і, навчивши росіян сміятися з держави, розвивав її для воскресення вільної України...

II. КОНСЕРВАТИВНІ
ІДЕЇ УКРАЇНИ

...Велика трагедія розв'язала Україну подала нам розв'язку проблеми нашої нації — створила велику легенду безсмертя України. Що перша постає цією легендою століть — то представник аристократичного консерватизму в особі вічного лицаря, князя **Михайлика**, що під зраду татарських людей узяв на спис Золоті Ворота, а сніп держить сторожу о хлібі й воді через шістьсот літ коло Золотих Воріт, того символу української державності. Стоять вони незримі для українців коло Царгороду і ждуть слухного часу, аж князь Михайлик перенесе їх назад до Києва і поставить на граніт державності, як українці спізнають в пеклі ліхоліття, що за скарб є своя держава — під гаслом «Державо або смерть!»

А друга постає великої легенди століть — це узамисловлення українського духу — революціонера в постаті українського Агасфери, вічного **Марка Проклятого**, який в ім'я ідеї свободи, волі, з'ясованої Чупринкою як ідеї «бунту для бунту», все хоче добре зробити, а

Із класики консерватизму

все йому виходить на зло, тому замість стати мусить все валитися!

Перша ідея консервативна князя Михайлика, яку добуто з попелу століть для зросту нашої нації, для підбудови української держави, є **ідея сили землі**, що живе в душі кожного українця.

Українська еміграція XIX віку шукала по цілому світі землі такої, як на Україні, а наш хлібороб знається за всі народи найкраще на чорноземі, захопив найкращі землі на Півдні, в Туркестані, на Сибірі і в Канаді та став найкращим піонером земельної культури на світі.

Друга ідея консервативна, яку добули ми з попелу століть для зросту нашої нації, для української держави, для місії українського духу, є **культ животворчої національної релігії** на підкладі культу Сонця.

*Плаче вголос,
Ярославна,
Осьмомисла
доня славна,
У Гутівлі серед мхмар.
Сонце світле, всім
Шлеш тепло, красу
і ярь...*

То княжна Ярославна, як дитина народу Дажбожих онуків, молилась не до християнського бога, привезеного на незрозумілій мові з Греції, а до Бога Сонця, як молились предки дві тисячі з половиною літ перед Христом на Україні. Адже всі старовинні свята Калити, Коляди, Шедівки, Колодія, Великодня, Кулпайла Івана, всі свята, починаючи від Маковія до Пилипа відзначаються спеціальним культом народу, бо під християнськими святами лежить в основі три з половиною тисяч літ культу Сонця Дажбога. Доказом того являються писанки, мальовані знаками, які є **символом руху Бога Сонця**, себто гачковий хрест (свастика), троячок (триквітер) та зірка (розета), які виступають в найстаріших пам'ятниках культури Сходу і Америки. Культ Сонця прийшов на Україну в кінці бронзової епохи, і завдяки сему культурі українці, які ослий народ, створили обрядові пісні на соняшні свята з приспівкою «Дажь-Боже!».

Інтелігенти, що відбився від народу, затратив національну культуру і пошану до неї, видаються ці свята обрядові пересудом, пережитком, але у селян на цілій Україні християнський культ єднається з культом Сонця. З цього культу національних свят вишляла вся культура, леліана в Галичині жонатим священством від Шашкевича до Марка Мураві, з цього культу, що єднав з народом інтелігенцію й утворив в священстві родині еллітні відродження нашої нації в Галичині

через ціле XIX ст. В тих святах найкраще ясується той аристократизм духу нашої нації, тому так надають до артистичної творчості не тільки в поезії, але й у **малярстві**, як бачимо се на «Гайліках» Труша або в прекрасній

мовою. Тому наш народ стратив раз у раз верхи інтелігенції, як вона відривається від старинної національної культури — на користь пануючих націй, — але народ внизу виріс на велетня і росте по днях, по ночах, по годинах завдяки

Василь Пачовський

КОНСТРУКТИВНІ
ІДЕЇ ДЕРЖАВНОСТІ
ТА КОСМІЧНА МІСІЯ
УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ

(Уривки)

процесії на Воскресній утрні Пимоненка. Той високий лет духу ясується в архітектурі наших церков від запорозької церкви в Самарі аж до Волоської церкви або св. Юра у Львові, увіковічений як символ значіння релігії для нації в безсмертних мальовилах Новокіського. Вкінці той культ національної релігії становить один з елементів тієї космічної місії української нації, яка має злучити дві розсварені християнські церкви, східну і західну, в один храм Христовий Євразії.

Завдяки тому релігійному культіві наші селяни мають в собі **той аристократизм духу**, оснований на старовинній культурі, якого не має ніякий народ в Європі, що переймила тільки римську цивілізацію. Завдяки тому аристократизмові наші селяни не піддаються чужій культурі мимо 600-літньої затрати своєї державності, завдяки тому аристократизмові духу наш народ прогнінув в себе скітів, сарматів, печенігів, турків, половців, татар, а тепер пожире всіх колоністів, які осідають на селі, бо їх діти вже в третьому поколінні говорять українською

своїй релігії, освяченій обрядовими святами до нинішнього дня.

Третя ідея консервативна, яку добуто з попелу століть для зросту нашої нації, для будови нашої держави, є **ідея здобуття Чорного моря** як дороги до океану.

За княжих часів українська людність сягала до річки Росі, за козацьких часів до річки Самари, а нині українці обняли раменами **Чорне море** від Кавказу до Дунаю, бо нація з гербом тризуба боролась за Чорне море через тисяч літ своєї історії.

...Душа нашої нації, ззеліня творцями мистецтва, вирвалася до моря. Море змалював в чудових картинах маляр Айвазовський, море оспівали за Шевченком всі поети «Молодої України»: Леся Українка, Олесь, Лепкий, Пачовський та український літаючий голландець А.Карманський. До моря зложив свій псалом хресний батько українського чистого мистецтва М.Вороний...

Хоч нас хочуть диктатори з Москви відперти від моря чужою колонізацією, та українська нація, що прогнінула печенігів, половців, татар, прогніла і сесю колонізацію і зависить свій

знак тризуба на Криму на скалі Чатирдагу...

Четверта ідея консервативна, яку добуто з попелу століть для зросту української нації, для української держави, є **боротьба Європи з Азією**, є боротьба європейського духу осілої нації проти азійського духу кочової орди за культуру на основі розвою індивідуальності.

...Тут між Дніпром

світі. Коли світогляд Толстого є фаталістичний, який зводить прояви самосвідомої особистості до невільного послуку незмінним законам, — то світогляд Сквороди є евідаймоністичний! і оптимістичний, що приписує людині розум і свободу волі, для того основою філософії Сквороди була грецька девіза: пізнай себе, бо «бути щасливим не означає нічого іншого, тільки знайти

себе самого, самого себе пізнати і відповідно до того жити». Між індивідуальними етичними типами повинна панувати не боротьба, але мир, себто згода і гармонія, після світогляду українців, — мир між людьми, мир людини (Сквороди, Гоголя, Юркевича, Куліш). До ідеалу гармонії зовнішньої приєднується ідеал внутрішньої гармонії з Богом, «який є краса».

Найвищий ідеал теперішньої нової Європи, до якого вона хоче піднести дорожню виховання повноварті особистості в покоління, є той український ідеал **внутрішньої гармонії** як найвищий ідеал етичної свідомості, який був вже ідеалом Сквороди, Гоголя і Юркевича і є ідеалом українського духу до нинішнього дня.

Шоста ідея — то є друга ідея революційна Марка Проклятого, яку добуто з попелу великої війни для зросту української нації, для будови української держави, для місії українського духу в космосі всесвіту, це **ідея правди і волі**, яка є месіаністичною ідеєю для всіх поневолених народів світу.

...Коли ж Олесь співає гімн України — **Живи, Україно, живи для краси, для сили, для правди, для волі**...

...то є модерний гімн «Молодої України» на місці сентиментального «Ще не вмерла». Краса і сила — се клич споконвічної України, проголошений Шевченком на основі народної прислівної мудрості. Правда — це справедливність, воля — це свобода.

Отже, Україна до краси і сили ставить як умову нового космосу справедливості і свободу усім народам світу...

Сьома ідея, що повстає зі сполучки консервативних ідей Михайлика з революційною ідеєю Марка Проклятого, добуто з попелу століть для зросту української нації, для місії українського духу в космосі всесвіту, є **ідея української держави**, символом якої є Золоті Ворота двох світів — Сходу і Заходу.

Ті Золоті Ворота з великої легенди століть ждуть на велику хвилю перенесення до Києва. Для того великого чину мусить з'єднатися князь Михайлик, дух консерватизму тисячлітньої культури як дух народної розважності (роззадуми), з революціонером Марком Проклятим як духом збірної волі маси на основі територіальної системи будівництва української держави...

І тепер найвищим імператором української нації є держава зі столицею в Києві, в тім українським Римі, де мусять стати Золоті Ворота двох світів — Сходу і Заходу і де виростає зі старинної культури Європи та з глибини азійської Індії нова вища культура, яка буде мати космічне значіння, бо елементи тих двох світів зберіг український народ з життя тисячоліть в своїм світогляді і зберігає їх до нинішнього дня.

IV. СИНТЕЗА І
ЗАВДАННЯ
ВЕЛИКОЇ ХВИЛІ

Збираючи всі ті ідеї, дійшли ми, творці чистого мистецтва до оської синтези:

1) **Українська нація** мусить боронити посідання своєї землі, яка дає їй силу;

2) Мусить хоронити традицію національної релігії, яка дає їй відповідність проти натиску сусідів;

3) Мусить опанувати державою над Чорним морем і пролив до отвертого моря для доступу до океану;

4) Мусить воювати на життя і на смерть в ім'я геленської культури Європи з кочовою цивілізацією колективу Азії;

5) Мусить узгодити з державною ідеєю культ свободи індивідуальності для довернення давньої цілі своєї культури, себто до повновартості кожної особистості;

6) Мусить підняти гасло справедливості для всіх народів світу для гармонії в житті людства, аби сповинити свою космічну місію в історії;

7) Мусить створити державу, яка буде Золотими Воротами між Азією і Європою, а храм золототерний на них засає як фенікс високої культури нового світу Євразії.

«Евдаймоністичний (евдемоністичний) світогляд — такий, що стоїть на етичному принципі евідемонізму, який основою моральності вважає прагнення людини до щастя».

Відповідальний редактор «Українського Консерватора» Олександр КАВУНЕНКО

(Початок на 6-й стор.)

Окремого розгляду заслуговує статус нееврея, який не є ідолопоклонником у певному сенсі (а також практично виконує інші заповіді Ноя), однак проголошує себе атеїстом чи агностиком. Його статус не зовсім зрозумілий, однак більшість авторитетів вважає, що такого нееврея варто прирівнювати до ідолопоклонника.

1.2 Убивство нееврея (зокрема не ідолопоклонника, лише за рішенням суду) у мирний час заборонено (однак, згідно з думкою більшості авторитетів, під час війни будь-якого нееврея, який належить до ворожої нації, можна — або навіть потрібно — вбити). Разом з тим євреї, який убив нееврея (навіть у мирний час і навіть навмисно), не може бути засуджений до смертної кари людським судом за звичайних обставин. Є думка, що він взагалі не може бути покараний людським судом, у будь-якому разі за звичайних обставин. Однак нееврей, який убив єврея, повинен бути засуджений до страти у будь-якому разі, навіть якщо він зробив це ненавмисно або випадково. Усе це стосується і нееврея, який має статус гер тошав.

1.3 Єврей забороняється рятувати нееврея, якому загрожує смертельна небезпека, або лікувати його, навіть якщо він смертельно хворий. І не важливо — безплатно чи за гроші, якщо тільки відмова у допомозі не єврейом не загострить ворожого ставлення до євреїв. Відповідно до думки одного з авторитетів, всезагальної заборони на рятівання нееврея не існує, отож євреї, якщо захоче, може рятувати нееврея, хоча й не зобов'язаний цього робити. Цей закон не стосується неевреїв зі статусом гер тошав, оскільки спеціальна заповідь зобов'язує євреїв сприяти його виживанню.

1.4 Єврей не забороняється порушувати суботні заборони щодо порятунку життя нееврея тільки у тому разі, коли не надання допомоги останньому може викликати ворожість неевреїв. Мабуть, це стосується і рятівання життя неевреїв, які мають статус гер тошав, однак деякі авторитети вважають інакше.

1.5 Якщо євреї переслідують нееврея, щоб убити його, забороняється рятувати нееврея ціною життя переслідувача-єврея, навіть якщо неможливо врятувати його в інший спосіб. Той, хто вб'є єврея, щоб врятувати життя нееврея, який його переслідує, має бути страчений. Однак якщо нееврей (або євреї) переслідують єврея, щоб убити його, переслідуваний має бути врятований навіть ціною життя переслідувача (якщо немає іншого способу врятувати його). Цей закон стосується усіх неевреїв, зокрема і неевреїв, які мають статус гер тошав.

1.6 Розглянемо ситуацію, за якої шантажист вимагає від захопленого ним заручника вбити ні в чому не повинну людину, погрожуючи в іншому разі вбити його самого. Якщо людина, яку вимагають вбити, — євреї, єврейський закон забороняє виконувати вимоги шантажиста, навіть якщо це коштуватиме заручникові життя. Якщо ж той, кого вимагають вбити, — нееврей, єврей-заручникові дозволяється ви-

ти його (у такій ситуації), щоб врятувати своє життя. Цей закон поширюється і на нееврея, який має статус гер тошав.

1.7 Єврейкам забороняється приймати пологи у неевреїв. Якщо єврейка офіційно заробляє на життя акушерством, їй дозволяється приймати пологи у неевреїв, щоб не викликати ворожості неевреїв, однак лише в будні (не в суботу) і лише за винагороду. Єврейці забороняється годувати груддю нееврейську дитину, якщо лише це не необхідно для її здоров'я. Однак єврейці дозволяється приймати пологи у неевреїв, яка має статус гер тошав (лише в будні), також годувати груддю її дитину.

1.8 Єврейці забороняється приймати пологи

заборонено лише у тих випадках, коли існує загроза, що такі дії призведуть до осквернення Всевишнього або стануть причиною реальної небезпеки для євреїв. Деякі авторитети дотримуються інших поглядів і вважають, що пограбування і обкрадання нееврея заборонені у всіх випадках. Разом з тим варто зазначити, що, на думку всіх єврейських авторитетів, пограбування і обкрадання нееврея, який має статус гер тошав, безпосередньо заборонені Тором.

Якщо з'ясувалося, що під час комерційної операції єврей-продавець стягнув з нееврея-покупця непомірну ціну за свій товар або приховав від нього низку якості чи інші вади цього товару, євреї не повинен не-

обманувати його свідомо. 2.5 Якщо нееврей загубив якусь річ (а єврей знайшов її), — забороняється повертати цю річ хазяїну. Такі аргументи, які симпатизують до того, хто втрапив річ, або співчуття у зв'язку з втраченою — не беруться до уваги. Однак якщо єврей, який знайшов загублену річ, вважає, що, повернувши її, прославить ім'я Всевишнього (тобто тоді нееврей вихвалитимуть єврейський народ і його релігію), йому дозволяється повернути знайдену річ.

Якщо ж неповоротливості неевреєм речі може стати причиною спалювання імені Всевишнього, джерелом небезпеки або ж іншої шкоди для євреїв, його повернення є обов'язковим.

3. Матеріальні і

новлення добросусідських стосунків між ними, що створить для євреїв безпеку опинитися під моральним впливом нееврея, і наслідувати його звичаї, — надання позик не єврейю забороняється. У будь-якому разі, на думку всіх авторитетів, єврей дозволяється надавати позики під відсотки нееврею, який має статус гер тошав.

3.5 На думку деяких авторитетів, дозволяється заримувати виплату зарплати нееврею. Інші ж вважають, що це заборонено. У будь-якому разі забороняється заримувати виплату зарплати нееврею, який має статус гер тошав, однак ця заборона не така суворая, як аналогічна заборона, яка стосується євреїв.

4. Місце неевреїв в єврейській політиці і

наші закони, ми не можемо порушувати їх». Однак це правило не стосується нееврея, який має статус гер тошав; конфлікти за його участю завжди розглядаються за нееврейськими законами — навіть у тих випадках, коли це видно йому.

4.6 Якщо тварина, яка належить єврею, завдає шкоди власності нееврея, єврей не повинен нееврею компенсувати цю шкоду. Однак якщо тварина, яка належить нееврею, завдає шкоди власності єврея, нееврей повинен повністю компенсувати єврею його збитки. На думку одних, цей закон стосується нееврея, який має статус гер тошав, інші ж вважають, що не стосується.

4.7 Невреїв (зокрема зі статусом гер тошав), який пограбував (не важливо кого — єврея чи нееврея), має бути засуджений на смерть. Єврей, який скоїв пограбування, в жодному разі не має бути засуджений на смерть.

4.8 Будь-хто (і євреї, і неевреї), хто викраде єврея, може бути засуджений на смерть. Єврей, який викрав нееврея, не може бути засуджений до смертної кари.

5. Невреївська култура

5.1 Неврею заборонено дотримуватися суботних заповідей (тобто відпочивати у суботу). Він не має права встановити для себе власне релігійне свято чи релігійний день відпочинку. Того, хто порушує цю заборону, засуджують до тілесного покарання (на думку деяких — навіть до смертного вироку). Існує думка, згідно з якою нееврей не має права навіть встановити для себе секулярний день відпочинку чи просто відпочинку упродовж усього дня. Ці заборони стосуються і неевреїв, які мають статус гер тошав.

5.2 Неврею забороняється вивчати єврейське вчення. Порушення цієї заборони карається тілесним покаранням. Ці заборони стосуються і неевреїв, які мають статус гер тошав.

6. Емоційні і соціальне ставлення до неевреїв

6.1 Єврей, який проходить повз нееврейські могилы або побачить натовп неевреїв, повинен сказати: «Гірко осоромлена ваша мати: осоромлена, бо народила вас: ось кінець народу — пустеля, земля висухла і безлюдна» (Єремія, 50:12). Єврей, який проходить повз церкви (а згідно з деякими думками — повз будь-яке нееврейське житло), повинен сказати: «Дім гордовитих зруйнує Господь» (Притчі, 15:25).

6.2 Заборона ненавидіти (іншу людину) стосується тільки євреїв.

6.3 Єврей не повинен тужити (зокрема дотримуватися ритуального тижневого трауру) навіть за своїми найбільшими родичами-неевреями, зокрема братами і сестрами (синими і доньками свого батька від нееврейки), синими і доньками (власними від нееврейки). Прозеліт не повинен тужити за власними нееврейськими батьком і матір'ю.

6.4 Єврейський закон дозволяє мстивість і злом'ятність стосовно неевреїв (однак не до євреїв).

(Закінчення на 12-й стор.)

ЄВРЕЙСЬКІ ГАЛАХІЧНІ ДЖЕРЕЛА ПРО СТАВЛЕННЯ ДО НЕЄВРЕЇВ

у нееврейки в суботу, навіть якщо це не потребує порушення суботних заборон. Однак їй дозволяється приймати пологи у неевреїв, яка має статус гер тошав, навіть у суботу, якщо це не пов'язано з порушенням найсерйозніших суботних заборон.

1.9 Деякі з сучасних авторитетів вважають, що небезпека викликати ворожість неевреїв до євреїв (у зв'язку з відмовою єврея рятувати життя нееврея, який у небезпечній нині така велика, що треба вважати її неминучою у всіх випадках, коли така відмова відбувається при свідках (на думку інших — навіть якщо без свідків). Тому згадані авторитети зобов'язують єврея, що зіткнувся з неевреєм, який перебуває у смертельній небезпечі і якому ніхто не допомагає — чи то при свідках, чи то без свідків, — порятувати життя нееврея, навіть якщо ця дія пов'язана з суботними заборонами.

Однак лікар-єврей повинен уникати ситуацій, коли доводиться надавати допомогу неевреям у суботу. Так, йому забороняється влаштовуватися на роботу в лікарні, які допомагають лише неевреям, якщо він буде змушений працювати в суботу. Лікар-єврей, який працює у лікарні, де більша частина пацієнтів неевреїв, повинен уникати юридичними способами ухилитися від виходу на роботу в суботу. У «змішаній» лікарні, де більшість пацієнтів євреї, немає необхідності ухилитися від виходу на роботу в суботу. Відносно навіть таким, по суті єврейським, лікарням рекомендують приймати на роботу лікарів-неевреїв, які повинні допомагати нееврейським пацієнтам у суботу.

2. Пограбування, обкрадання і обман нееврея, а також питання про повернення нееврею загубленого ним речей.

2.1 Дехто з галахичних авторитетів вважає, що єврей в принципі дозволяється грабувати і обкрадати нееврея і що все це

єврейю сплачувати будь-яку компенсацію (хоча якби покупцем був єврей, йому належала б повна компенсація). На думку деяких авторитетів, цей закон, найімовірніше, не поширюється на випадки з неевреєм, який має статус гер тошав. Згідно з цією точкою зору, такого нееврея забороняється обдурювати і утискати; якщо ж це сталося, йому належить компенсація. Очевидно, у протилежній ситуації (тобто якщо недобросовісним продавцем є нееврей, а обманути покупцем — єврей) результат також протилежний — у такому разі нееврей повинен виплатити єврею компенсацію, яка повністю покриє його збитки.

Якщо кредитор-неєврей, якому єврей винен гроші, помер, — єврей не повинен виплачувати борг його спадкоємцям — за умови, що ті нічого не знають про існування боргу. Якщо спадкоємці прямо запитують єврея, чи не винен він гроші покійному, єврей дозволяється зберегти і заперечувати існування боргу — знову ж таки коли він переконаний, що спадкоємці не знають про борг нічого конкретного і не зможуть спіяти його на брехні, бо у такому разі ім'я Всевишнього було б спалюжено.

2.4 Якщо під час комерційної операції нееврей допустив помилку (в розрахунках чи іншу) на користь єврея — наприклад, дав тому занадто велику суму замість, — єврей не повинен повернути нееврею помилково отримані гроші (однак якщо помилку допустив єврей, гроші у будь-якому разі мають бути йому повернуті). Деякі авторитети навіть вважають, що єврей свідомо дозволяється обдурювати і вводити в оману нееврея, якщо єврей переконаний, що той нічого не зауважить (адже в іншому разі ім'я Всевишнього буде спалюжено). Деякі авторитети вважають інакше. Вони стверджують, що єврей дозволяється лише скористатися (пасивно) помилкою нееврея, однак він не має права

ділові стосунки з неевреями

3.1 Згідно з більшістю авторитетних думок, єврей забороняється вживати (а в деяких випадках навіть купувати) деякі продукти, виготовлені неевреями, навіть якщо у нього немає можливості придбати аналогічні продукти, виготовлені євреями. Це стосується вин, більшості молочних продуктів, а також більшості частини продуктів їстівних, печених, зварених чи підсмажених неевреями. Ця заборона поширюється і на продукти, виготовлені неевреями, які мають статус гер тошав.

3.2 На думку цілої низки авторитетів, єврей забороняється купувати хліб у булочника-неєврея, навіть якщо поблизу немає булочника-єврея. Згідно з думкою деяких авторитетів, єврей може купувати хліб у булочника-неєврея лише в тому разі, якщо поблизу немає булочника-єврея. Існує і думка меншості (авторитетів), відповідно до якої дозволяється купувати хліб у булочника-неєврея навіть тоді, коли є поблизу булочник-єврей.

3.3 У рамках усіх видів своєї ділової активності — купівлі-продажу, найму і оренди нерухомості, надання або отримання грошових позик та ін. — єврей зобов'язаний надавати перевагу іншому єврею перед неевреєм, навіть якщо він нестиме матеріальні збитки (однак незначні).

3.4 Згідно з думкою одних, існує спеціальна заповідь Торі, яка зобов'язує брати непомірну високу відсоток під позик, які євреї надають неевреям. Інші також забороняють надавати неевреям безвідсоткові позики, однак не розглядають цю заборону як особливу заповідь (наразі необхідно пам'ятати, що єврей забороняється брати відсотки з позик, які він надає іншим євреям, або самому брати позику під відсотки в іншого єврея). На думку деяких авторитетів, якщо обставини, за яких єврей надає позику нееврею, можуть призвести до вста-

юридичній системі

4.1 Невреї (і навіть прозеліти, тобто «колішній» нееврей, який прийняв юдаїзм) не може стати царем євреїв або обіймати будь-яку посаду, яка дає йому реальну виконавчу владу над євреями. Невреї не може стати суддею в єврейському суді. Навіть прозеліт не може бути членом суду, який розглядає справу, що має шанс завершитися ухваленням смертного вироку, а на думку більшості — навіть не має права розглядати фінансові суперечки між ними, хто народжений євреями (однак може розглядати фінансові проблеми між прозелітами).

4.2 Невреї не розглядається єврейським судом як дієздатний свідок. Це стосується і нееврея, який має статус гер тошав.

4.3 Навіть прозеліт не може свідчити в єврейському суді про події, які відбувалися до прийняття ним юдаїзму.

4.4 На відміну від єврея, нееврей може бути засуджений єврейським судом до смертної кари під час простої судової процедури. Смертний вирок нееврею може винести один-єдиний суддя, спираючись на свідчення одного-єдиного свідка, навіть якщо цей свідок — родич судді чи потерпілого. Підсудного нееврея не обов'язково заздалегідь попереджати про серйозність його винуватку. Цей закон стосується нееврея, який має статус гер тошав. Якщо підсудним є єврей, для винесення йому смертного вироку потрібно виконати багато складних умов, які стосуються складу судейської колегії, кількості і характеру свідків, обов'язкового попередження винного при двох свідках та ін.

4.5 У разі конфлікту між євреем і неевреєм, єврейський закон передбачає таку модель легального процесу. Якщо нееврейські закони у цьому випадку сприятливіші для єврейської сторони, справа розглядається відповідно до них. Неврею пояснюють: «Так вимагають

(Початок на 6, 11-й стор.)

Відповідно заповідь «полюбити ближнього свого, як самого себе» не стосується неєвреїв.

6.5 Єврейський закон забороняє лихослів'я тільки стосовно євреїв.

6.6 Єврею забороняється дарувати подарунки неєврею. Дозволяється лише в тому випадку, якщо він добре знайомий з ним і, як наслідок такого знайомства, очікує від нього користі у відповідь. Цей закон не поширюється на неєвреїв, які мають статус гер тошав, єврею дозволяється дарувати їм подарунки без будь-яких умов.

6.7 Єврею забороняється вихвалити або благословляти неєвреїв.

6.8 Забороняється продавати неєвреям нерухомість на землі Ізраїлю. Забороняється навіть здавати їм деякі види нерухомості (на землі Ізраїлю) у найм. Ці заборони не стосуються неєвреїв, які мають статус гер тошав.

6.9 Євреї не повинні публічно приймати матеріальну допомогу від неєвреїв, адже така дія розцінюється як осквернення імені Всевисьшого — окрім випадків, якщо він не може отримати її від євреїв (навіть публічно) або від неєвреїв, але наодинці.

7. Матеріальні й ділові відносини з неєвреями

7.1 Єврею забороняється відпускати на волю свого неєврейського раба.

7.2 На думку одного з єврейських авторитетів, неєврейка, яка мала ставити зносини з євреєм, має бути засуджена на смерть, аналогічно до закону, який карає скотоловство (тварина, з якою євреї має ставити зносини, має бути вбито, тому що стала знаряддям зла, схиливши євреїв до гріха — незважаючи на те, що сама вона жодного гріха не скоїла). Інші авторитети відкидають це порівняння (і пов'язану з ним інтерпретацію) і не вважають, що загибала неєврейка має бути страчена. У будь-якому разі євреї, який мав зносини з неєврейкою, не може бути засуджений на смерть (як і неєврей, який мав зв'язок з неодруженою єврейкою).

7.3 Згідно з думкою більшості авторитетів, під час війни з неєвреями євреї має право вступити у статеви зносини (однак лише раз) із захопленим ним полонянкою-неєврейкою, навіть якщо вона заміжня, навіть проти її волі. Згідно з деякими іншими думками, йому дозволяється лише взяти її у полон, але у статеви зносини з нею він може вступити не раніше, ніж вона прийме юдаїзм і вони одружаться. У будь-якому разі одружитися з нею він може лише за умови, якщо вона погодиться прийняти юдаїзм. Якщо полонянка не схоче зробити цього, їй доведеться погодитися виконувати сім заповідей Ноя; у такому разі її потрібно звільнити. Якщо вона відмовиться залишити ідолопоклонство, її потрібно стратити (як і будь-якого ідолопоклонника).

7.4 Заборона оскверняти тіло мертвого єврея набагато суворіша, аніж аналогічна заборона оскверняти тіло мертвого неєврея. Дехто вважає, що заборони оскверняти тіло неєврея взагалі не існує. Виходячи з цього, на думку низки авторитетів, дозволяється розтинати тіла

мертвих неєвреїв в інтересах медицини, тоді як розтинати тіла мертвих євреїв заборонено. Інші вважають, що заборонено розтинати і тіла неєвреїв; варто зазначити, що існує думка, яка дозволяє за науковою метою розтинати тіло єврея.

Більшість єврейських авторитетів аж до часів Шулан-Аруха вважали, що усіх неєвреїв варто підозрювати у схильності до скотоловства; тому вони забороняли євреям залишати своїх тварин наодинці з неєвреями. Більшість з пізніх авторитетів схилилися до думки, що в наш час ця підозра недоречна, адже в усіх знайомих їм неєврейських суспільствах скотоловство вважається огидним явищем.

8. Метафізичний погляд юдаїзму на неєвреїв

8.1 Євреї — повноцінні,

історичний зміст цього поняття і встановити, чого воно стосується нині. Згадаємо: з іврит гер тошав перекладається як житель-поселенець. У цього поняття подвійний зміст. Воно означає, з одного боку, чужинця, який приїшов із зовнішнього світу до єврейського поселення (тобто не господаря, а лише жителя). З другого — поселенця, тобто не гостя, а людину, яка вирішила осісти в єврейському світі й прийняти його закони.

Історичний термін ГТ означав лояльного чужинця, який мешкав на території, контрольованій юдейською владою. У період Царств цей термін мав не релігійне, а правове значення, визначав статус легалізованого чужинця. Термін ГТ набув релігійного змісту, до того ж одночасно у двох варіантах, лише тоді, коли євреї

кликали вирожденням старих язичницьких культів. Тому юдейський релігійний досвід викликав велике зацікавлення. Відомо, що «юдействування» було популярним у всьому Середземномор'ї. Значна частина неєвреїв на території від Гібралтара до Тигра прийняла юдаїзм. Ще більше їх опинилося — в різний спосіб — під юдейським релігійним впливом. Отже, у діаспорі з євреями жили і неєвреї, які добровільно прийняли деякі юдейські релігійні правила, передусім — відмову від поклоніння зримим богам та ідею суботного відпочинку, але які так і не навернулися в юдаїзм. Вони й стали ГТ другого типу.

Зазначимо, що ГТ Юдеї відрізнялися від ГТ діаспори. Якщо в Юдеї зв'язок ГТ з юдаїзмом обумовлювався насамперед прагматичними інтересами, то в

які дав Бог синам Ноя. Дехто з мудреців вважав, що ГТ повинен виконати одну-єдину заповідь — відректися від ідолопоклонства, інші — що потрібно виконати ще дві (додаткові) заповіді, треті — що потрібно виконувати всі сім заповідей. Соціальне походження терміну нагадує про себе у розміркованих мудреців, які вимагали, щоб ГТ заявив про рішення виконувати ці заповіді в єврейському суді або оголосив, що відмова від ідолопоклонства означає і визнання пріоритету юдаїзму перед іншими релігіями (діл неможливі там, де немає єврейських громад і невідоме єврейське чечення). У талмудичні часи виникла така суперечність: мудреці обговорювали, чи гідний той або інший клас іновірців статусу ГТ, які привілеї має ГТ перед іншими іновірцями; водно-

час вони навіть не ставили питання про заборону контактів (наприклад, торгових) з ідолопоклонниками.

Водночас низка єврейських мудреців, які розвивали єврейську апологетику, констатували (у своїх апологетичних творах) швидше, ніж у галахичних, що неєврей-монотеїсти не повинні підлягати тотальній майновій дискримінації, що євреям дозволено їх лікувати і допомагати їм, мати з ними ділові стосунки — так, начебто вони мали статус ГТ.

Зазначимо важливе нововведення, яке зробив єврейський теоретик XII–XIV століть Меїрі. Він постановив, що всі народи, які прийняли «нормальну релігію», яка «упорядковує моральний бік їхнього існування», повинні, на відміну від ідолопоклонників, отримати статус, який нагадує статус ГТ. Не зовсім зрозуміло, чи вдовольнився б Меїрі декларацією про «моральний лад», чи цей лад мав бути втілений у життя, як і те, що було б, якби народ зумів навести «моральний лад», залишаючись ідолопоклонником. Проте його теорія була колосальним нововведенням: мало того, що і християни, і мусульмани виявилися цілком гідними неєвреями незалежно від тонкощів їхньої теології — під визначення Меїрі автоматично потрапляють не названі ним народи, у яких знайдеться більш-менш «нормальна релігія», — всі вони майже ГТ. На жаль, праці Меїрі не були оцінені єврейським релігійним світом і нім ніхто не цікавився протягом 600 років.

Отже, в Середньовіччя поняття ГТ відродилося у працях деяких єврейських мудреців, окресливши додаткові права, які надавав юдаїзм монотеїстам порівняно з ідолопоклонниками. Ці єврейські теологічні створили новий колективний статус неєврея, який не підлягав переслідуванню і який заслуговує на терпиме ставлення. Питання про те, які саме права цього нового ГТ (далі — НГТ), не було достатньо розробленим.

Питання про те, кого з неєвреїв можуть оголосити НГТ, хто ним не є, а хто «завис» у невизначеному статусі, не є суто теоретичним, воно має ще й політичний підтекст. Оскільки запровадження поняття НГТ полегшує становище євреїв, які бажали спілкуватися з окремими категоріями неєвреїв, його використання досить широко та гнучко, але майже завжди без далекосяжних зобов'язань. Так, багато ортодоксальних єврейських громад вважають, що більшість сучасних європейців і американців є НГТ, і одночасно зобов'язують своїх членів шукати їх, уникати їхнього товариства. Таким чином, надання статусу НГТ, це радше дозвіл євреям вільно вершити свої справи в сучасному суспільстві, аніж надання неєвреям реальних прав.

Насамкінець зазначимо, що хоча головний напрям ортодоксального юдаїзму часто-густо поширює визначення НГТ на більшість сучасних християн і мусульман, намагання «натягнути» його на переважну частину населення «третього світу» досі успіху не мало.

Публікується за журналом «Наш сучасник». — 2004. — № 11. — С.196–212

ЄВРЕЙСЬКІ ГАЛАХІЧНІ ДЖЕРЕЛА ПРО СТАВЛЕННЯ ДО НЕЄВРЕЇВ

досконалі людські істоти; неєвреї, зі свого боку, хоча і люди, однак неповноцінні і недосконалі. Євреї відрізнялися від інших народів, які відізняються душа від тіла або люди від тварин.

8.2 Душа єврея відрізняється від душі неєврея більше, ніж душа тварини від людської душі, адже остання має лише кількісний характер, а перша — якісний.

8.3 Євреї мають дві душі: їхня земля душа поєднує в собі добро і погане, добро і зло, тоді як їхня друга душа ідеально чиста і є інтегральною частиною Всевиського. Неєвреї мають лише одну душу, і вона виникає з тієї самої сфери, що і душа чистих тварин; земля душа неєврея виникає з тієї самої сфери, що й душі нечистих тварин.

8.4 Згідно з деякими думками, лише євреї створено за образом і подобою Господню. Інші ж вважають, що неєвреї також створено за образом і подобою Господню.

8.5 Неєвреї займають одне з найвищих місць у ієрархії Всесвіту. Вони взагалі не існували б, якби Адам і Ева не згрішили у раю.

Додаток. Ставлення юдаїзму до неєврея зі статусом гер тошав

Поняття гер тошав (далі — ГТ) має велике значення для етичної теорії сучасного ортодоксального юдаїзму. Саме завдяки йому єврейські теологи намагаються перекласти моральні труднощі, пов'язані з проблематичним ставленням юдаїзму до іновірців.

Щоб проаналізувати проблему ставлення юдаїзму до ГТ, необхідно з'ясувати теоретичний та

проживали в космополітичних імперіях.

Перший варіант був передбачений політичним розвитком поставилоноської Юдеї. Як відомо, перські й еліністичні монархи надали Юдеї — так само як і іншим захопленим провінціям — не звичайне політичне, а релігійне самоуправління. У його рамках юдеї отримали можливість до певної міри навізувати свої релігійні погляди іновірцям, які проживали поряд. Це не означає, що вони могли насильно навертати неєвреїв в юдаїзм. Проте культовий пріоритет юдаїзму, Єрусалимського храму та юдейського священства став політичною реальністю на території Юдеї. Місцевим неєвреям доводилося визначитися зі своїм ставленням до панівного культу, запровадженого імперським законом. Той, хто не прийняв цей культ (а таких була більшість), звівся, опинився в опозиції до єрусалимської влади. Меншість приєдналася до державної релігії і стала юдеями. Чимало неєвреїв вибрали третій шлях — шлях ГТ — відмовилися від відвертого сповідання інших релігій, але й не приймали юдаїзму. Таке компромісне рішення давало неєврею, який не бажав повністю позбутися власної традиції, можливість жити в юдейському суспільстві й не бути відкинутим ним. У результаті в країні з'явився шаронок частково юдеїзованих неєвреїв, які відмовилися від відвертого сповідання інших систематичних культів і визнавали юдаїзм панівною територіальною релігією — без того, щоб прийняти її ритуали.

Друга іпостась поняття ГТ походить з іншої форми єврейського існування — з єврейської еліністичної діаспори. Еліністичний світ переживав в останні два століття до нашої ери — і століття нашої ери одночасно інтелектуальне піднесення і релігійну кризу, що було ви-

діаспорі його головним мотивом були духовні пошуки еліністичного світу. Якщо в Юдеї у ГТ йшли пересічні люди, які прагнули комфорту, то в діаспорі до їхніх лав вступали і вихідці із знатних родин. Талмудичні легенди про знатних іновірців, які прийняли юдаїзм, виникли не на порожньому місці і не на паразитському ґрунті.

Хоч би там як, та ГТ в епоху Другого храму — це «юдействующий» неєврей, який з тієї чи іншої причини не прийняв юдаїзму. Навряд чи це звання присвоювалося під час формальних процедур або за чіткими критеріями. У певних випадках ГТ, імовірно, могли проголосити затятою язичника, який надав велику послугу єврейській громаді (так сьогодні оголошують «праведники народів світу» — один з синовів ГТ за Маймонідом).

— люди усіх віросповідань, які допомагали євреям у роки Другої світової війни». Проте зазвичай від ГТ мався й певний намір визнання юдейського Бога головнішим за богів інших народів. Такого ГТ допускали до єврейської громади — не на рівних правах, але все-таки як істоту, яка переважає над іншими неєвреями. Звідси, імовірно, й пішло «м'яке» визначення ГТ, що його зберіг Талмуд: ГТ — це будь-який неєврей, який відкріп від ідолопоклонства.

Рабинський переворот радикально змінив зміст поняття ГТ. Його оголосили: а) нині не дієсним (він був актуальним тоді, коли діяли закони ювеї); б) дехто вважає, які діла закони ювеї), що він міг стосуватися людей, які ніколи не співіснували з євреями. У результаті поняття ГТ з реальної соціальної категорії перетворилося в інструмент теоретичного аналізу, який був на озброєнні в єврейських теоретиках упродовж двох тисячоліть.

Талмуд зрештою визначив ГТ як неєврея, який за часів ювеї послідовно виконував сім заповідей,

час саме явище ГТ стало анахронізмом — цей статус ні до кого не мав практичного стосунку.

Ситуація зазнала змін лише в так звану еру рішом. Саме тоді поставило питання про застосування поняття ГТ до цілих народів і релігійних груп, які в ньому аж ніяк не були зацікавлені. По суті, єврейська думка вперше перейнялася такими питаннями: а) з якими групами іновірців єврею дозволено добровільно контактувати; б) яким групам іновірців євреї повинні, якщо можливо, завдавати шкоду, а яким — ні; в) чи можна з погляду юдаїзму говорити про зміни на краще колективних (неєврейських) моральних норм.

Дехто з рішом побудував на талмудичній основі нову теорію ГТ, прив'язану до доби розквіту світових релігій. Ці відносно ліберальні теоретики запровадили такі аксіоми: а) віднині найвлішніше — не релігійні звичаї іновірця чи навіть колектив, до якого він належить, а теологія конфесії, яку цей колектив сповідує; б) стосунки євреїв з іншими народами повинні перебувати у площині взаємності від цієї теології. Звісно, в єврейському світі виникла дискусія про сутність християнства та ісламу. Більшість єврейських мудреців — разом з тими, хто не визнавав нову теорію ГТ, — кваліфікували християнство як ідолопоклонство, а іслам — як дозволений монотеїзм. Меншість була побиблочною до християнства. Вона оголосила цю релігію трохи зіпсованим монотеїзмом, який був категорично заборонений єврею, але, можливо, не губив душу неєврея.

Звісно, треба було очікувати, що єврейські мудреці дозволити добрі стосунки з мусульманами — в дусі давніх постанов про ГТ. З іншого боку, народи, які поклонялися ідолам, потрібно було оголосити ворогами й заборонити спілкування з ними. Однак сталося навпаки.

Єврейські мудреці проклали і християн, і мусульман, заборонивши наближатися до них без крайньої потреби; водно-

Враження

Хочете мати 14 метрів адриатичного пляжу?

Нині у Чорногорії ви отримаєте більше, і навіть усамітнитися зможете, якщо вам набридли юрба. А ще й дивовижно прозора і чиста вода. А 14 квадратних метрів пляжу — це межа, визначена національною туристичною організацією, на одного туриста. Аби відпочинки вважася якісним.

До речі, вже другий рік поспіль у Чорногорії триває кампанія — не пропагандистська, а справжня — «Рік смачної їжі». Готувати, їсти і частувати гостей тут уміють. Знамениті «негушкі сір», копчене м'ясо, морепродукти та ще місцеві вина і ракія. Наразі самі чорногорці надають перевагу двом продуктам — м'ясу і картоплі. Тільки чоловікам відомо рецептура змішування вареної картоплі і сиру. Процес триває кілька годин і потребує сильних м'язів. Однак потім — разом з простоквашею або солоним огірочком — за вуха не відтягнеш!

Чорногорський острів Свети Стефан. Ціла низка чорних урядових авто доставляє до цієї туристичної перлини московського мера Юрія Лужкова. Через пару годин ми зустрінемо його вже в іншому принадомому для туристів місті — Ульцині. Здавалось, що робити московському гостеві так далеко від столиці — Подгориці, де, власне, він і має зміцнювати співробітництво міст-побратимів. Звісно, він може відпочивати в одному з люксових номерів готеля-острова, де знаменитості (Сильвестр Сталоне та Клавдія Шифер) просто викупили апартаменти. Або прогулятися голком пляжками Ада Бояна в Ульцині, де підстаркуваті німці насолоджуються повним злиттям із природою. Наша версія — приватизаційний бум у Чорногорії. Усе продается: земля, готелі, заводи, копальні. Виставили на тендер і цей острів-готель. Російська присутність тут дуже впадає у вічі. Росіяни скуповують не тільки готелі — алюмінієвий комбінат під столицею Чорногорії вже пов'язують з іменем російського магната Дерипаски. Цього не заперечує і прем'єр країни. Однак до такого тотального розпродажу у країні ставляться спокійно. Бо все відбувається за євростандартами — тобто за євросоюзівськими нормами. Фактично сама країна вже кілька років під неофіційним протекторатом Євросоюзу. Навіть місцеве валюту стало євро. Та ціни приємно вражають, бо нижчі за євросоюзівські. Вашу банкноту в 50 євро

офіціанти і продавці сприймають як нещастя, бо їм нічим давати здачу. Замість гаманців варто носити шкіряні мішечки, щоб розплачуватися монетами.

Туристична галузь — особлива надія чорногорців на досягнення європейської цивілізації. Наразі тут констатують, що досягли тільки половини обсягу доходів від туризму — золотого 1989 року — тобто ще до початку братовбивчих воєн у федера-

Якщо ж інвестор не дотримується своїх зобов'язань, то навіть суд не потрібен його покарає урядове відомство. Звісно, ніхто не має права привласнити собі бодай шматочок чарівного узбережжя, аби збудувати там віллу (як це, на жаль, відбулося в Криму, де свого часу було захоплено цілі бухти в районі Великої Ялти). Звісно, випадки самовільного будівництва були, але всі ці будинки влада просто зносила буль-

ко-сицилійські пристрасті».

Після десятиліть життя в об'єднаній Югославії, а тепер із Сербією (щоправда, у вельми аморфному об'єднанні), щонайменше половина чорногорців прагне цілковитої незалежності. Вони не називають власну мову сербською, а воліють говорити: «наша рідна мова», всіякля пропагують власну історію, яку творили справді великі люди. Наприклад, цар Петар Другий

юнаків навчатися на капітанів до міста Пераст у Контрорській бухті. Тепер, щоправда, кожний турист може освоїти мистецтво рафтингу — по найбільшому, після колоградського, каньйону річкою Тарою, намагаючись на круті пороги та водоспади, аж до прикордонного пункту з боснійською Республікою Сербською. Як свідчить історія, якось Катерина II, прагнучи помиритися з чорногорцями, надіслала сюди ви-

кредити. До речі, в червні на щорічному пісенному фестивалі країн колишньої Югославії перше місце дісталося співаць з пісню «Все, як і колись, тільки тебе немає...» Йшлося про Тіто. Пісня пройнята болем за братовбивчу війну 1990-х.

Однак минулого не повернути. Уже кілька років прихильники і противники незалежності Чорногорії ламають списи навколо референдуму про остаточне роз-

ми. Наразі вже ніхто не переймається долею десятків тисяч неалбанських жителів, вигнаних з краю через терор екстремістів вже після окупації військами НАТО.

Схоже, албанську карту не проти розіграти в Чорногорії, де в районі Ульцині більшість становлять албанці. Недавно у пресі з'явився лист одіозного американського конгресмена Тома Лантоса — відвертого ізраїльського лобіста. Це він свого часу домігся, аби за проектом резолюції Конгресу США про український Голодомор 1932–1933 рр. зникло його визначення як акту геноциду. Тепер, виявляється, він має справу і до чорногорських албанців. Він прямо вказує прем'єр-міністру, щоб той змінив територіальний поділ і надав албанцям повне управління у штучно створеній для них провінції. Очевидно є спроба поділу народу, який віками жив у міждержавній (на венеціанському гербі міста Пераст дві руки тримають хрест, що символізує єдність східної і західної гілок християнства) і міжнародній злагоді, за етнічною ознакою. Інший конгресмен — Джордж Діогерті — приїхавши до країни, вимагає, щоб албанську мову зробили другою державною, хоча тут же сам визнає, що місцеві албанці цього не прагнуть. Однак вони, стверджує Діогерті, «асимілюються». Дуже схожий сценарій на той, що його два роки тому відпрацьовували в Македонії — тоді він ледь не призвів до громадянської війни. Поділяй і володарюй?

«Для нас ви всі — росіяни. А разом нас 200 мільйонів!»

Таке призабуте вже гасло часів Тіто повторює ігмен Рафаїл. І ображається тут не слід. Ми самі ще кілька років тому не розрізняли сербів і словенців — для нас усі вони були «югами». А ось російська присутність тут проявляється не лише шаленим скуповуванням чорногорських курортів і промисловості. Так, московський мер Лужков подарував столичному університету тисячу книжок. Викадачі щасливі — є як вчити студентів російської. Або поставив той же Лужков у самому центрі столиці біля резиденції президента скульптуру Пушкіна і Гончарової, і тепер всі молодаця дідуть туди фотографуватися.

Про Україну ж дізнаються тільки від українських туристів. І їх тут справді люблять.

Ігор СЛІСАКЕНКО

Негуш, який спочиває у мавзолеї на одній з найвищих гір, був не лише мудрим правителем, а й філософом і поетом. Він писав про єдність і боротьбу протилежностей, але слава відкриття законів діалектики дісталася Гегелю. Його збірник поезій «Гірський вінок» — моральний кодекс кожного чорногорця. Наразі емансиповані жінки скажухаються на диктаторство Петара Негуша, який вчив, що саме чоловік — господар у домі.

Чорногорці ведуть свій родовід від V ст., коли у ці гори (93 відсотки території) прийшли слов'яни, які змішалися з місцевими лрами — пращурами сучасних албанців. Нараховують три династії правителів, які управляли від Їльцини — на кордоні з Албанією — до Котора — на кордоні з Хорватією, — який входив до складу Венеціанської республіки, аж до її завоювання турками. Чорногорці заслугою пишуться боротьбою з Османською імперією. У музеї в старій столиці — Цетині — вам покажуть десятки захоплених у боях османських прапорів. Наразі зазначають: «У музеї у Відні таких прапорів менше, і там вони всі куплені». Традиційно у Чорногорії прихильні до Росії. Згадують, як цар Петро Перший надіслав боярські місії та

ш и т у плащаницю, яка тепер зберігається у монастирі в Цетині. Монахи кажуть, вона кровоточила, коли 1999 року НАТО бомбардувало Сербію. Взагалі, Чорногорія — країна монастирів і храмів. У монастирі Морач вас гостинно зустріне настоятель ігумен Рафаїл, почастиє сливовицею і благословить у дорогу. Паломники босоніж ідуть високо в гори — на дві тисячі метрів — до монастиря Святого Василя Острозького. Багато хто йде за зціленням. Крута дорога не лякає автомобілістів — кажуть, за весь час тут не було жодного нещасного випадку, бо святий Василь допомагає.

Чи зможуть чорногорці самі вирішити свою долю?

Короткий період повної незалежності Чорногорії припадає на 1878–1918 роки — від Віденського конгресу, на якому країна отримала повний суверенітет, до рішення Сербії, Словенії, Хорватії і Чорногорії утворити спільну державу. Повоєнний період правління маршала Йосипа Броз Тіто чорногорці, як, мабуть, і всі інші колишні «юги», згадують з ностальгією. Як відомо, Тіто вміло балансував: від СРСР отримував дешеву нафту, а від Заходу —

тивний Югославії. Торік Чорногорія прийняла 700 тисяч туристів (а це кількість її власного населення), отримавши з туризму 214 млн євро. Досить таки непогано як на 700 тисяч населення. Як обіцяє заступник міністра туризму Чорногорії Зоран Дулов, за наступних десять років країна підніме частку туризму у внутрішньому валовому продукту до 37 відсотків.

Утім, туризм розвивається теж за батьківського сприяння Євросоюзу. Німеччина розробила план розвитку цієї галузі в рамках Пакту стабільності регіону. Приватизація вимагає від інвестора дотримання всіх європейських норм — він кілька років не має права закрити придбаний бізнес і позбавити людей робочих місць, мусить виконувати соціальну програму і платити працівникам гідну винагороду.

дозерами. Взагалі, закон забороняє будувати на відстані менш як 50 метрів від узбережжя — люди повинні безперешкодно насолоджуватися морським відпочинком.

З якого ти племені, хлопче?

Сім'я в Чорногорії — це не просто міцний зв'язок між її членами. Кілька сімей, своєю чергою, становлять плем'я. Так і кажуть — «наше плем'я». Раз на рік кожна сім'я святкує день свого святого. За законом цей день викидають. На свято сім'ї кожен приходить з літровою пляшкою ракії. Гостя частують своєрідно — треба сьорбнути прямо з пляшки.

До речі, ще пару століть тому народ неабияк потерпав від вендети. І тільки цареві Петру Першому Петровичу вдалося вгамувати ці «кавказь-

✓ Інститути МАУП

У сучасному суспільстві слово «бізнес» стає дедалі актуальнішим. Безліч фірм, компаній, корпорацій, дрібних і середніх підприємств з'являються по всій країні, розвиваючи ринкову систему України. І ледве не кожен другий потенційний абітурієнт мріє стати бізнесменом, інколи навіть вважаючи, що це легкий і швидкий заробіток. Однак не все так просто...

Чи володієте ви мистецтвом управління інтелектуальними, фінансовими та матеріальними ресурсами? Чи зможете організувати процес планування, привести в дію та проконтролювати організацію роботи задля ефективного досягнення завдань? Якщо ні, тоді про бізнес думати передчасно, а ось здобути якісні знання у цій сфері і навчитися усім премудростям маркетингу та бізнесу ще не пізно. І допоможе вам у цьому Українсько-Російський інститут менеджменту та бізнесу ім. Б.Єльцина Міжрегіональної Академії управління персоналом.

Інститут менеджменту та бізнесу — один із перших навчальних закладів, створений у системі МАУП. Двері Інституту відчинилися 1993 року, з того часу вищий навчальний заклад розвивається, розширюється і модернізується.

Упродовж усієї діяльності Інституту ним керували відомі вчені і політики. А Почесним директором Українсько-Російського інституту неодноразово обрали народного депутата України, доктора економічних наук, професора Віктора Пинзеника.

Чим нині живуть майбутні бізнесмени, нам розповів директор інституту, кандидат історичних наук, доктор політичних наук, професор Олександр Антонюк.

— Секрет популярності Інституту менеджменту та бізнесу — його високопрофесійний професорсько-викладацький склад, — вважає Олександр Васильович. — Це доктори та кандидати наук, професори, які мають не лише великий теоретичний досвід підготовки, а й практичний досвід роботи. В Інституті проводиться плідна і змістовна наукова робота викладачів, докторантів, аспірантів і студентів, сутність якої полягає насамперед у дослідженні найактуальніших економічних та управлінських проблем розвитку України.

— Ми постійно працюємо над удосконаленням навчальних програм, дис-

циплін, випускаємо багато підручників. Зокрема побачили світ високопрофесійні й цікаві навчальні посібники Георгія Шокіна «Основи кадрового менеджменту» та «Теорія і практика управління персоналом», «Методи управління» Віктора Колпакова та «Стратегічний кадровий менеджмент» Віктора Колпакова і Геннадія Дмитренка.

Та й за кількістю студентів цей Інститут найбільший. Нині на денній, вечірній і заочній формах навчання у ньому здобува-

Олександр Антонюк:

«МИ НАВЧАЕМО ПРАЦЮВАТИ З ЛЮДЬМИ»

ють знання близько 3 тис. студентів. Водночас навчаються в Інституті й іноземні студенти з Китаю. Навчальний заклад постійно розвивається, нині студенти можуть здобути знання за спеціальностями: «Менеджмент організації», «Управління персоналом та економіка праці», «Адміністративний менеджмент» та «Управління навчальним закладом». Найпопулярніші спеціальності — економіка та управління бізнесом, менеджмент готельного бізнесу та туризм, медичний і фармацевтичний менеджмент та ін.

Цього року прийому несподіванку підготувало керівництво Інституту і для своїх вихованців, які освоюють спеціальність «Адміністративний менеджмент».

Нині бакалаври цього фаху зможуть здобути освітньо-кваліфікаційний рівень магістра. Не лише студенти, а й фахівці з вищою освітою матимуть змогу вступити до навчального закладу і покращити рівень своїх знань за новими програмами. Зокрема студенти-магістри поглиблюють вивчати соціологію організації та управління, адміністративну систему України, кадровий менеджмент, адміністративне право України, теорію та практику бізнес-планування та інші фахові дисципліни. Здобувши якісні знання, випускники працюватимуть в обласних, районних адміністраціях, установах та організаціях, що діють на ринку послуг, у податкових адміністраціях та ін.

На запитання, чому така кількість молоді виявляє бажання навчатися саме у Інституті менеджменту та бізнесу, Олександр Васильович відповів: «Ми навчаємо фахівців, які потрібні для розвитку ринкової економіки України. Нині це дуже важливо для нашої держави. І головне — ми маємо змогу допомогти студентам опанувати не лише вітчизняний, а й закордонний досвід управління і менеджменту».

Навчання в Інституті здійснюється на сучасній матеріально-технічній базі. У викладачів застосовується передове програмне забезпечення відомих світових виробників. Активно впроваджуються ділові ігри та тренінги.

Викладачі намагаються заохочувати юних вихованців. Семінари і лекції відбуваються в активній формі, зокрема для цього аудиторії обладнано відео- і аудіоапаратурою, комп'ютерами, аби студенти могли виконувати розрахунки, складати бізнес-плани, вчитися на практиці роботи економічним аналізом фірми, здійснювати маркетинг, провадити облік і аудит.

— Ми постійно організовуємо цікаві наукові студентські конференції. Одну з останніх було присвячено актуальним проблемам управління бізнесом.

Практика студентів навчальних підрозділів Українсько-Російського інституту менеджменту та

бізнесу ім. Б.Єльцина — один із складових освітньо-професійної підготовки фахівців. Основні завдання практики — закріплення теоретичних знань, дослідницька робота, формування вміння приймати професійні рішення в конкретних виробничих умовах. Практику майбутні фахівці проходять на підприємствах, в установах та організаціях різних галузей господарства всіх форм власності.

— Нині для проходження практики студентів укладено кілька десятків договорів з приватними, колективними, корпоративними підприємствами і організаціями, державними і регіональними установами, зокрема з кількома підприємствами й організаціями Національної академії наук України, Центром електронної інформації ООН, Київським авіаційним заводом «Авіат», заводом «Арсенал». Доволі часто після практики підприємства пропонують нашим студентам роботу, і вони вдало поєднують практичні навички з подальшим навчанням.

У позанавчальний час в Інституті працюють наукові студентські гуртки з менеджменту, економіки й управлінських знань, діє студентське наукове товариство. Відбуваються змагання в рамках інтелектуально-пізнавальних ігор «Дебати», «Що? Де? Коли?», тематичних брейн-рингів. Чимало студентів беруть участь у роботі музичної та театральної студій, студій класичного сучасного і латиноамериканського танцю, організовують конкурси-виставки прикладного мистецтва. Студенти Інституту створили клуб знавців англійської мови.

Якщо під час навчального процесу виникає конфліктна ситуація, з кожним студентом працюють індивідуально. Іноді студенти скаржаться на вимогливих викладачів, яким важко скласти залік чи іспит. Однак вирішується все просто: вивчають роботу студента впродовж семестру і попереджують його про проблеми з тим чи іншим предметом. Тим паче, що викладачі ніколи не відмовляються допомагати, чергують на кафедрах і проводять індивідуальні консультації.

Громадське життя Інституту насичене та різноманітне, тому кожен має можливість задовольнити інтереси, задіявши власний творчий потенціал.

І головне — майбутні фахівці твердо засвоїли: за будь-яких обставин менеджер повинен уміти працювати з людьми.

Підготувала
Юлія ЛІТВИНЕНКО

✓ Щойно з друку

В ОДНОМУ ЖУРНАЛІ — РОЗМАЙТТЯ ІНФОРМАЦІЇ

Вийшло з друку восьме число журналу інтелектуальної еліти «Персонал»

Традиційно на шпальтах видання читачі можуть знайти статті та дослідження, присвячені політиці, економіці, історії та новому в законодавстві України, ознайомитися з досвідом в освітній галузі та менеджменті.

«Комуністи голосували за Декларацію, щоб забути про неї на віки вічні... а ми не дали... згадав в інтерв'ю, присвяченому 14-й річниці Незалежності Герої України, депутат Верховної Ради Левко Лук'яненко. — Акт проголошення Незалежності України розділив політичну історію України на «до» й «після»: до 24 серпня Україна — колонія, після — незалежна держава». Про що мріяли за часів радянської влади дисиденти і що, на їхню думку, необхідно зробити, аби ці мрії втілювалися в життя? Як об'єктивні та суб'єктивні причини заважають цьому? На ці запитання відповідає Левко Григорович у своєму інтерв'ю.

Уже традиційним став рейтинг вищих навчальних закладів «Софія Київська». За якими критеріями визначаються кращі і хто цього року став лауреатом рейтингу, читачі дізнаються з цього числа «Персоналу».

Журнал продовжує публікувати виступи учасників Міжнародної конференції «Диалог цивілізацій: сінізм — найбільша загроза світовій цивілізації», яка відбулася на початку липня в Міжрегіональній Академії управління персоналом. «У травні 2005 року стало відомо, що сіоністи приватизували не лише нафтові свердловини, а й завоювали страшну ціною перемогу наших батьків у Великій Вітчизняній війні, — робить невтішний висновок відомий ізраїльський публіцист і громадський діяч Ізраїль Шамір. — У нескінченних коридорах голокост-меморіалу «Яд ва-шем» у Єрусалимі Радянська армія навіть не згадується. Мільйони загиблих радянських солдатів не вписуються в сіоністську розповідь про єврейські трагедії, єврейський героїзм і підтверджує байдикуватість єврейського світу». Український кінорежисер Юрій Іллєнко наголошує на небезпечності для України своєї національної унікальності під впливом глобалізму, «який має латентний сінізм — перша жертва сіоністської

окупації інформаційного простору країни — знищення національного кінематографу, на зміну якому прийшов «тележик» з відповідним програмним змістом.

Так чи інакше, проблема глобалізації пов'язана і з проблемою державної мови в сучасному світі.

Тим паче, що мовне питання для певних політиків в Україні є козирною картою, яку, немов із рукава, витягують напередодні виборів. Яким чином розв'язати цю проблему, розмірковує у своїй статті студентка Інституту соціальних наук ім. Гейдара Алієва Олена Крисанова.

Уже традиційною її популярною стала на шпальтах журналу рубрика «Наші випускники». Цього разу її героєм став керівник компанії «Фортеца» Сергій Баранюк.

У рубриці «Пізнавальні бесіди» «Персонал» друкує закінчення дослідження Анастасія Костюк «Парвус, Ленін, Троцький і Голодомор». У ньому зроблено спробу об'єктивного аналізу жовтневого перевороту в Російській імперії. Автор, крім наукової літератури, широко використовує маловідомі документи з архівів Росії, Німеччини та США.

Той, хто цікавиться й займається управлінням підприємства, знайде багато цікавого і корисного у продовженні статті Георгія Шокіна «Закопи соціальної структури, мобільності й стратифікації». У ній автор аналізує групу законів, сформульованих всесвітньо відомим соціологом П.Сорокіним. Основну увагу зосереджено на законах соціальної стратифікації, функціонування, формування еліти у суспільстві.

Діяльність третейських судів, які є недержавними незалежними органами, тобто основною ланкою недержавного судочинства для розгляду суперечок, що виникають з цивільних і господарських правовідносин між президентами України, розглядають у своїй статті її автори — Голова Верховного Суду України у відставці Віталій Бойко та перший заступник директора Інституту права МАУП Олексій Юдашев.

І вже традиційно читачі журналу можуть ознайомитися з новинами Міжрегіональної Академії управління персоналом.

✓ Відлуння чемпіонату світу

У Гельсінкі завершився чемпіонат світу з легкої атлетики. Вісім днів поспіль нікому з української команди не щастило зійти на п'єдестал пошани. І вже останнього дня змагань, коли всі надії на медалі згасили, 22-річний Юрій Кримаренко у стрибках у висоту подарував Україні єдину, проте золоту нагороду!

На чемпіонат світу поїхали всі наші триумфатори Ігор-2004: «золотий» штовхальник ядра Юрій Білоног, «срібна» бар'єрна бігунка на 100 метрів Оле-

Жіночі стрибки у висоту вже десятиліттями вважаються традиційно українським видом спорту. Цьому посприяла наша уславлена Інґа Бабакова, яка

ви» спорту після світової першості в Едмонтоні-2001 звинуватили в усьому керівництво Федерації: за такого фінансування, як в Україні, спортсмени показують просто надрезультати.

Погоджуватися можна і з одним, і з іншими. Справді, проблема професійних тренерських кадрів в Україні дуже гостра. Однак не секрет, що економічна підтримка атлетів, умови тренування могли бути кращими. Хоч би як там було, але вжити заходів, рішучих і кардинальних, просто необхідно. Якщо в Гельсінкі наші атлети ще були на підступах до медалей (крім першого, два четвертих місця, одне п'яте й шосте), то що ж чекає нас в японській Осаці-2007 на наступному чемпіонаті світу?

Здобутки українських атлетів на чемпіонатах світу

1993, Штутгарт, Німеччина. **Сергій Бубка** (стрибки з жердиною) — «золото»; **Лариса Березина** (стрибки у довжину) — «срібло»; **Олександр Багач** (штовхання ядра) та **Віталій Кири-**

ленко (стрибки у довжину) — «бронза». 1995, Гетеборг, Швеція. **Сергій Бубка** та **Інеса Кравець** (потрійний стрибок, 15,50 м — рекорд світу, який і досі ніким не покращений) — «золото»; **Інґа Бабакова** (стрибки у висоту) — «бронза».

1997, Афіни, Греція. **Сергій Бубка** та **Жанна Блок** (біг на 200 м) — «золото»; **Жанна Блок** (100 м), **Інґа Бабакова**, **Андрій Скаврук** (метання молота), **Віта Павлиш** (штовхання ядра) — «срібло»; **Олена Говорова** (потрійний стрибок) — «бронза».

1999, Севілья, Іспанія. **Інґа Бабакова** — «золото»; **Анжела Балахонова** (стрибки з жердиною) — «срібло»; **Олександр Багач**, **Владислав Піскунов** (метання молота) — «бронза».

2001, Едмонтон, Канада. **Жанна Блок** (100 м) — «золото»; **Інґа Бабакова** — «срібло»; **Віта Павлиш** — «бронза».

2003, Париж, Франція. Чотири «бронзи»: **Юрій Білоног**, **Жанна Блок** (100 м), **Віта Павлиш** та **Іван Гешко** (1500 м).

Ірина ГОЛІНЬКО

ЄДИНЕ «ЗОЛОТО» ВРЯТУВАЛО СПОРТИВНУ ЧЕСТЬ КРАЇНИ

на Красовська та «бронзові» — стрибунка у висоту Віта Стопіна і колега Красовської, проте на 400-метрівці, Тетяна Терещук-Антипова. Звісно, на них, досвідчених і титулованих спортсменів, ми особливо сподівалися.

Та сталося зовсім не так, як гадалися. День за днем усі українські надії танули просто на очах. Олімпійський чемпіон Юрій Білоног завершив змагання четвертим, для Олени Красовської останній став півфінальний забіг. Щоправда, аби вийти до фіналу, Олені не вистачило лише 0,003 секунди. Віта Стопіна фінішувала з сьомим результатом. Тетяна Терещук-Антипова пробилася до фіналу й задовольнилася теж сьомим місцем, хоча й продемонструвала свій кращий результат у цьому сезоні — 55,09 секунди.

Чекалі нагороди і від Івана Гешку. Вперше наш бігун стартував дистанції 1500 метрів голосно заявив про себе два роки тому, на чемпіонаті світу в Парижі. Там Іван виборов бронзову нагороду. Після того він постійно був серед призерів і переможців міжнародних змагань, міцно закріпившись у світовій еліті. Його називали одним з основних претендентів на «золото» Афі. Проте у фіналі Гешко показав п'ятий результат. Не пощастило буювину і в Гельсінкі. Він зупинився за крок від п'єдесталу — четверте місце. Своїм виступом сам ствер на задовольнений. За його словами, на змаганнях такого високого рівня продемонстровані хвилини не мають жодного значення, головне — місце, яке посідає спортсмен.

після афінського виступу залишила великий спорт. На жаль, поки що наші «висотниці» не змогли підхо-

лей (крім першого, два четвертих місця, одне п'яте й шосте), то що ж чекає нас в японській Осаці-2007 на наступному чемпіонаті світу?

Переможний стрибок Юрія Кримаренка

пити переможну естафету Бабакової. Найкраща з українок Віта Паламар посіла п'яту сходинку.

Урятувати легкоатлетичну честь країни вдалося «висотнику» Юрію Кримаренку. До фіналу він пробився з останнім, 13-м результатом — 2,33 м. Для самого українця цей показник є персональним рекордом. Проте для «золотого» стрибка вистачило й 2,32 м. Інший наш земляк Андрій Соколовський показав 13-й результат — 2,20 метра, хоча до заключної частини змагань потрапив із значно кращим результатом — 2,38.

Гельсінкі-2005 безжалісно поставили перед вітчизняним спортом уже наболіле питання: чому наші атлети не змогли виступити на рівні своїх можливостей, які, як засвідчують інші міжнародні турніри, все-таки вищі за продемонстровані? Після одного з чемпіонатів світу президент Федерації легкої атлетики України Валерій Борзов поклав винуватість на тренерів — мовляв, ті неспроможли підняти своїх підопічних до оптимальної форми саме перед виступом на відповідальних змаганнях. Самі ж представники «королів-

✓ Всесвітні студентські ігри

РОЗПОЧАЛИ З НАГОРОД

Минулого четверга в турецькому Ізмірі стартувала XXIII Всесвітня літня універсіада. До Туреччини поїхали 147 українців, які помагаються за медалі у 12 видах спорту. Серед тих, хто захищатиме синьо-жовтий стяг, і **студенти МАУП: Василь Федоршин, Василь Тисьменицький і Володимир Шацьких.**

В українській команді 60 відсотків спортсменів — учасники Ігор в Афінах. Отож наші атлети зможуть перевірити свої сили в легкій атлетіці, плаванні, стрибках у воду, спортивній і художній гімнастиці, фехтуванні, вітрильному спорті, тхеквондо, тенісі, боротьбі, стрільбі з лука та чоловічому баскетболі.

Незалежною збірною України вперше виступила 1993 року на Універсіаді в американському Бафалло. Наші спортсмени посіли шосте загальнокомандне місце. Це 11 золотих, шість срібних і дев'ять бронзових нагород. Та найуспішнішим виявився виступ 2003 року на останніх студентських іграх у Кореї. Там українці здобули 55 нагород, з яких 23 найвищої проби, 15 срібних і 17 бронзових, а в підсумку — четверте місце. Проте найвище в загальній турнірній таблиці наші атлети піднімалися 1997

року в Сицилії — друга сходинка. Тоді ми поступилися лише американцям.

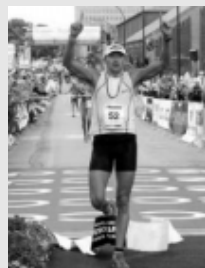
Якщо підсумувати успіхи за ці 12 років, то українці здобули на літніх Всесвітніх студентських іграх 75 золотих і по 52 срібних і бронзових відзнак.

Медальну статистику наші студенти активно оновлюють. Так, чемпіонами Універсіади-2005 уже стали плавець Олег Лісого (100 метрів брасом) і Сергій Бреус (100 метрів батерфляєм), «вілшня» Ірині Мерлені (вагова категорія 51 кг), чоловіча збірна зі стрільби з лука — Дмитро Грачов, Олександр Сердюк, Віктор Рубан. Срібні нагороди вибороли Олена Федорова (стрибки з метрової вишки), Катерина Бурмистрова (вілшня боротьба), гімнастка Валерія Максютка (опорний стрибок), жіноча команда зі стрільби з лука — Вікторія Коваль, Катерина Палаха, Тетяна Бережна. Третіми ж фінішували плавець Сергій Адвена (100 метрів батерфляєм) й Ірина Амшеннікова (100 метрів на спині), гімнастка Марина Проскурина (опорний стрибок), «вілшня» Ольга Левковська (55 кг) й Олександра Когут (48 кг).

Ірина ГОЛІНЬКО

✓ Перемога

Віктор Земцов — чемпіон світу з триатлону

На чемпіонаті світу з триатлону, який відбувся у Данії, наш земляк Віктор Земцов виборов титул чемпіона світу. Українець швидко за іншими проплив трикілометрову дистанцію, подолав на велосипеді 120 км і пробіг 30 км. На все це йому знадобилося 5 годин 41 хвилина і 39 секунд. На 9 секунд від нього відстав бельгійець Маріно Ванхоенакер, а третім був француз Ксав'єр Лефлонш.

За матеріалами us.sports.com.ua

✓ Козацькі табори

ВІД ХОЛОДНОГО ЯРУ ДО ХОРТИЦІ

Нині Україні потрібні лицарі духу, могутні подвиги. Однак козацька свята не може відбутися у тих, хто закріплений в умовах сучасного цивілізованого комфорту. Чи може козацька душа жити, не дикувати на повні груди рідним степом? Мабути, ні. Неможливо виховати молодь у дусі лицарства, не давши їй Волю. Бо саме з неї починається усвідомлення власної гідності. Раби предки вважали, що рабів у Вири не пускають. Нині нас прагнуть зроби-

ти рабами всілякі чужоземні заїди. Навчити молоді організації діяльності та утвердити на шляху патріотизму — саме таку мету переслідували керівники молодіжного крила Української Консервативної Партії. У липні відбувся перший загальноукраїнський навчально-вишкільний табір МК УКП «Козацька Лицарство».

Захід відбувався у два етапи. Перший пройшов у Черкаській області на місцях бойової слави Холодноярської Республіки.

Другий — у Запоріжжі, на героїчному острові Хортиця, за мандриками на Кам'яну Могилю та місце поховання козака-характерника Івана Сірка. Загалом у таборуваних взяли участь 230 козаків і козачок — в основному студенти з 20 філій Міжрегіональної Академії управління персоналом. Упродовж таборового навчання вони отримали основні знання і практичних навичок із психології управління та лідерства, українознавства, козацького бойового мистецтва «Триглав», виживання в екстремальних умовах та планування курсу «Український консерватизм як сутність національної ідеї».

Також таборівники побували у місцях бойової слави українського народу, виробували себе у військово-спортивних і психологічних іграх, тренінгах, спрамованих на розвиток лідерських здібностей, усвідомлення у живому спілкуванні безбачливої ситуації та потреби рішучих суспільно-громадських дій, аби її виправити.

✓ Ринг

КЛИЧКИ ЧЕКАЮТЬ НОВИХ ДВОБОІВ

Обидва українські суперваговиків брати-Клички вийдуть на ринг 24 вересня. Віталій відстоюватиме свій чемпіонський титул у бою проти американця Хасіма Рахмана. Останній переміг за очками свого співвітчизника Монті Барретта й став тимчасовим чемпіоном світу за версією WBC.

Про бій Володимира проти Самоєля Пітера вже офіційно підтверджено:

обидві сторони підписали контракт на поєдинок, який відбудеться в Атлантик-Сіті.

Наставник молодшого з братів Еммануель Стюард запевнив, що свій боксерський талант Володимир зможе продемонструвати в бою проти Пітера. «Від поразок, завданих Сандерсом і Брюстером, Володимиру нікуди не втекти. Однак до цього Кличко переміг чимало

сильних бійців: Рея Мерсера, Монті Барретта, Кріса Бьорда, Джаміла Мікліна. Я впевнений, що Володимир покаже Самоєля з третього по сьомий раунд». За словами американського тренера, українець під час підготовки до двобою проведе більше спарингів, ніж будь-коли раніше.

Сам Володимир був небагатослівний: «Я можу втратити більше, ніж Пітер. Проте це єдиний спосіб

наблизитися до двобою за титул чемпіона світу. Тому зроблю все, аби 24 вересня залишити ринг переможцем».

Що ж до нігерійського боксера, то він досить агресивно налаштований проти нашого суперваговика. «Двоє зі мною буде кінцем твоєї кар'єри. Це я тобі гарантую», — сказав він, звертаючись до Клички.

За матеріалами champion.com.ua

✓ Сатира

ВІД РЕДАКЦІЇ

Цю гумореску письменник-сатирик Євген Дудар написав ще далекого 1991 року, коли після проголошення Незалежності України її громадяни були сповнені сподівань на краще. Утім, актуальна вона й нині. Хіба що зі зміною певних деталей. Суть залишилася тією ж. Сподіваємося, що через кілька років твір Євгена Дудара таки стане класикою, а не залишатиметься актуальним памфлетом

ЛИСТ

запорожців, волелюбних хлопців
московським султанам, київським
ханам, кримським ханікам, обласним,
районним, місцевим мурзам, їхнім
політичним наложницям і утробним
заложникам

Правителі!
Владодержці і людоморці!
Столоначальники і престолоприслужники!
Раби і лакеї!
Сталось!
Україна проголосила незалежність. Не скреготіть зубами. В ідеальному випадку у кожного з вас їх лише по тридцять два.

Не сичіть язиками: «Україна без союзу пропаде...» Не пропала в союзі, не пропаде вже ніколи!
Не сійте облуди в народі. Бо вже стільки її насіяли, що самі в тій облуді тонете.

Усе стає на круги своя! Народ, який пройшов сім кругів пекла, розправляє спину.

То злязьте з тієї сплини. По-доброму. Не примушуйте робити інвентаризацію вашого ненажерливого стада.

Ну, не пройшов до кінця ваш «соціалістичний вибір». Не все ще вибрали. З народної комори. З народної душі.

Але таки набралися. Понатагали у нори стільки, що не одне покоління ваших людей житиме при комунізмі...

Не платче, що народ знаємає ваших ідолів. Ви на всі заставки кричали: «Ми говоримо «Ленін» — подразамаємо «партия». Говорим «партия» — подразамаємо «Ленін». І нас навчили так «подразамавати». Тож партію вашу, вибачте, ввіймали. На місці злочину. І осудили. І показали на двері. А той, кого «подразамаємо», стоїть майже у кожному населеному пункті. Перед громадським туалетом. І рукою, як шибеницю, показує шлях до «світлого майбутнього».

Отож і йому, вибачте, треба показати на двері. «Світлого майбутнього» зносити не можна. Кожна нормальна людина має історичну необхідність забігати туди. Хоча б раз на добу. Навіть вожді...

Тепер таке. Ви зчинили «общегосударственный элемент про «половання на відьом». Давайте логічно. Якщо ви такі святі, то чого вам боїться половецьких нечистих? А якщо святцкими мантиями прикриваєте відьомські хвости, то... чого релетуете про не-

справедливість? Про «демократичний терор»?

Та й ніхто вам тих хвостів не обрубав. Ще й законом вас соціально захистили. Відьми з 1918 року спецайми отримують. Відьми з 1937 року також благами користуються. Цілі родини кубла колишніх відьмаків за спецмагазинами закріплено. Щоб вам, не дай, Боже, не повисили ті місця, з яких ростуть хвости. Щоб компартійно скроєні штани не теліпалися. Щоб отой вчорашній «гегемон» не мав подоби отого сучасного щукаря — вічного трударя, який своїми податками і своєю працею вас утримує. І ніхто про його соціальний захист не думає.

То, може, варто було б уже й угамуватися? Не забивати баки своєму годовальникові. Не загнати його знову в ярмо. Не лякати, що без вашої «опіки» він не проживе. Що «незалежна Україна — це громадянська війна». Не провокуйте на цю війну. Не нацькуйте націю проти нації. Віруючих проти віруючих. Відмійте ту кров, яка на ваших руках і на вашій совісті. Моліться і кайтеся. Покуйте гріхи чесною працею і життjem чесним.

Бо дуже знайоми по черк отих провокацій. Особливо найпідліших: палити хліб та оксверняти пам'ять полеглих. І дуже знайомі оті голоси з-під мавзолею. Про незаконність проголошення незалежності України. Про захист інтересів росіян. Про перегляд кордонів...

Тож велеревнівні поборники законів! Огляньтеся позад себе.

Чи законно обер-повія Катерина II зруйнувала Запорозьку Січ і загарбані українські землі роздала своїм фаворитам?

Чи законно «вождь мирового пролетариата» підсилав в Україну своїх агентів антонових, перелицьовуючи їх на овієнків, щоб легше обдурити український народ і швидше поневолювати?

Чи законно російські більшовицькі потопили у крові Українську Народну Республіку?

Чи законно народ України загнали у колгоспи, морили голодом, виво-

зили до Сибіру?

Чи законно Україну масово заселяли «стойкими большевиками»?

Може, хтось із приводу цього проводив референдуми?

Може, питав в українського народу: хоче він цього, чи не хоче?

То чия б кричала, а чия б мовчала...

Тепер щодо захисту «рускоязычного населения». Як ви дивитеся на те, щоб захистити «рускоязычное население» Харбіна? Приєднати Харбін до Росії?

Бо в нас, в Україні, «рускоязычники» почувалися краще, ніж будь-які «язичники». Навіть корінні. І поки що захищатися треба від них.

Щодо кордонів. Може, не варто про них гадувати? Бо як потягнемо лінію поза Кубань, на Далекий Схід, на Поволжя, окреслимо пів-Сибіру, де «компактно» проживають українці. А там дивися — і Санкт-Петербург, українськими козаками збудований. І Москву заснував отрок князь Київський...

В Україні споконвік проживає багато неукраїнського люду. І поляки, і росіяни, і євреї, і татари, і болгар, і мадьяри, і ще багато «і». Люду чесного, працюючого. Люду, що має свою гідність і поважає гідність українців. Шана цьому людові і хвала!

Але живуть в Україні ще й люди. Що називають себе просто: «адессити», «ніколаєвці», «херсонці», «донецчане», «днепропетровці», «крымчане», «львовчане», «харьковчане» та інші «овці» і «чане».

Словом, «язичники». Це ті погани, які не сповідають жодної віри. Не мають ніякої святості. Найбільше божество, якому вони моляться, — власна утроба. На цих утробників і розраховують утробники, які хочуть задушити незалежність України.

Україна ніколи не гнала зі своєї землі тих, хто прийшов до неї з миром, з добром, зі злагодою.

А тих, хто причалапував свинячою ходою і рив свинячим рилом, достойно біла по цьому рилу. Чи воно домашнього годування, чи зайшло.

Тож давайте миром. Давайте злагодою.

Давайте добром! Давайте кожен розправимо плечі своєї незалежності. І допоможемо кожному, хто прагне волі.

Рoku Божого 1991-го.

ПЕРЕХРЕСТЯ

**МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ
УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ (МАУП)**
Акредитована за напрямом IV освітньо-кваліфікаційним рівнем Міністерством освіти і науки України

ОГОЛОШУЄ НАБІР НА ПЕРШУ ТА ДРУГУ ВИЩУ ОСВІТУ:

- МЕНЕДЖМЕНТ ОРГАНІЗАЦІЙ
- МЕНЕДЖМЕНТ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ
- УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ І ЕКОНОМІКА ПРАЦІ
- ПРАВознавство
- ПРАВООХОРОННА ДІЯЛЬНІСТЬ
- ФІНАНСИ
- БАНКІВСЬКА СПРАВА
- ОБЛІК І АУДИТ
- МАРКЕТИНГ
- СОЦІОЛОГІЯ
- СОЦІАЛЬНА РОБОТА
- СОЦІАЛЬНА ПЕДАГОГІКА
- ПСИХОЛОГІЯ (в т.ч. медична)
- ПОЛІТОЛОГІЯ
- ПРОГРАМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АВТОМАТИЗОВАНИХ СИСТЕМ
- ПРИКЛАДНА МАТЕМАТИКА
- ПЕРЕКЛАД (АНГЛІЙСЬКА/НІМЕЦЬКА МОВА)
- МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ
- КУЛЬТУРОЛОГІЯ

ДЕРЖАВНИЙ ДИПЛОМ:

- молодший спеціаліст;
- бакалавр;
- спеціаліст;
- спеціаліст перепідготовки;
- магістр.

Забезпечення підручниками

Форми навчання: ДЕННА, ВЕЧІРНЯ, ЗАОЧНА, ДИСТАНЦІЙНА (у т.ч. за допомогою Internet-технологій).

Військова кафедра: підготовка офіцерів запасу та менеджерів оборонної сфери.

МОЖЛИВЕ НАВЧАННЯ З ПЛАТОЮ В РОЗСТРОЧКУ

- без застави
- термін погашення — до 10 років

МАУП є членом Міжнародної асоціації університетів, Європейської мережі університетів безперервної освіти, Інституту міжнародної освіти (США)

Зараховуються без іспитів випускники Підготовчого відділення та Ліцею МАУП — на I курс, коледжів та технікумів — на II–III курс, бакалавратів — на IV–V курс.

03039, Київ, вул. Фрометівська, 2, МАУП
(044) 490-95-05, 494-47-47
E-mail: iapm@iapm.edu.ua www.iapm.edu.ua

Автошкола МАУП

Здійснює набір на курси за програмою підготовки водія автомобілів (легкові автомобілі, таксі та автофургоном), категорія «В»

У програмі навчання:

- Будова та експлуатація автомобіля
- Правила дорожнього руху
- Основи керування автомобілем і безпека дорожнього руху
- Водіння автомобіля

Термін навчання: 2,5 – 3 місяці

Форми навчання: Денна, вечірня, групи вихідного дня

Адреса автошколи: 03039, м. Київ, вул. Фрометівська, 2, корп. 20. (приймальна комісія Автошколи МАУП) тел.: 527-94-44, 490-95-05. П/Р 26004300289901 В АКБ "ТАС-Коммерсбанк", м. Київ, МФО 300164, ЄДРПОУ 00127522, МАУП

"Черемош" Гостинний Двір

Запрошує провести відпочинок у Карпатах (Яремча)

Пропонуємо до Ваших послуг:

- одно-, двокопнаті (2-3 місяці) номери зі зручностями;
- бар-ресторан "Черемош" (на 32 місця);
- коhiba (на 30 місць);
- сауна (на 20 осіб);
- басейн;
- бильярдна зала з камином;
- катання на підвісній канатній дорозі;
- парковка для автомобілів.

Вартість:

- проживання від 80 грн. за добу;
- харчування (триразове) від 43 грн.

НАША АДРЕСА: Івано-Франківська обл., м. Яремча, с. Яблуниця тел. 8(03434) 3-64-92

Довжина гірськолижних трас від 50 м до 1000 м
В радіусі 500 м знаходяться 11 підприємств

ПРИЄМНОГО ВАМ ВІДПОЧИНКУ!

ПЕРСОНАЛ ПЛЮС

ЗАСНОВНИК І ВИДАВЕЦЬ —
АТЗТ Міжрегіональна Академія управління персоналом
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Україна 03039, Київ, вул. Фрометівська, 2, МАУП, «Персонал Плюс».
Тел.: (044)490-95-19
e-mail: pplus@iapm.edu.ua
Відділ реклами: тел. 490-95-17
Відділ реалізації: тел. 490-95-18

Рестраційне свідоцтво KB № 6562
від 1.10.2002
Підписано до друку 16.08.2005
Зам.
Наклад — 77 000 прим.
Друкарня «Інтерекспресдрук»
03134 Київ, вул. Сім'ї Сосніних, 3

Головна редакція періодичних видань МАУП
Шеф-редактор
Юрій БОНДАР
Головний редактор
«Персонал Плюс»
Юлія КОСИНСЬКА